

**VYSOKÁ ŠKOLA EVROPSKÝCH A REGIONÁLNÍCH
STUDIÍ, Z. Ú., ČESKÉ BUDĚJOVICE**

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

**SPECIFIKA VYŠETŘOVÁNÍ VRAŽD A VYUŽITÍ
KAZUISTIK V KRIMINALISTICKÉ PRAXI**

Autor práce: Vanesa Lebdušková

Studijní program: Bezpečnostně právní činnost

Forma studia: Kombinovaná

Vedoucí práce: PhDr. Karel Locker

Katedra: Katedra právních oborů a bezpečnostních studií

2026

VYSOKÁ ŠKOLA EVROPSKÝCH A REGIONÁLNÍCH STUDIÍ, z. ú.
Žižkova tř. 1632/5b, 370 01 České Budějovice

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Jméno a příjmení studenta: Vanesa Lebdušková, DiS.

Studijní program: Bezpečnostně právní činnost

Forma studia: Kombinovaná

Místo studia: Příbram

Název bakalářské práce: Specifika vyšetřování vražd a využití kazuistik v kriminalistické praxi

Název bakalářské práce v anglickém jazyce: Specifics of Murder Investigation and the Use of Case Studies in Criminalistic Practise

Katedra: Katedra právních oborů a bezpečnostních studií

Vedoucí bakalářské práce (jméno a příjmení, včetně titulů): PhDr. Karel Locker

Datum zadání bakalářské práce (měsíc, rok): listopad 2025

Cíl bakalářské práce: Cílem bakalářské práce je charakterizovat specifika vyšetřování trestných činů vraždy v kontextu kriminalistické praxe a na základě vybraných kazuistik identifikovat klíčové kriminalistické postupy, které mají zásadní vliv na objasnění těchto skutků, a zhodnotit jejich efektivitu při praktickém uplatnění.

Student: Vanesa Lebdušková	1. 12. 2025 datum	 podpis
Vedoucí práce: PhDr. Karel Locker	1. 12. 2025 datum	 podpis

Schvalují zadání bakalářské práce:

Vedoucí katedry: doc. JUDr. Roman Svatoš, Ph.D.	11. 12. 2025 datum	 podpis
Prorektor pro studium a vnitřní záležitosti: doc. PhDr. Miroslav Sapík, Ph.D.	11. 12. 2025 datum	 podpis
Rektor: doc. Ing. Jiří Dušek, Ph.D.	20. 12. 2025 datum	 podpis

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracovala samostatně, na základě vlastních zjištění a s použitím odborné literatury a materiálů uvedených v seznamu použitých zdrojů.

Prohlašuji, že v souladu s § 47b zákona č. 111/1998 Sb. v platném znění souhlasím se zveřejněním své bakalářské práce v elektronické podobě ve veřejně přístupné části infodisku VŠERS, a to se zachováním mého autorského práva k odevzdanému textu této kvalifikační práce. Souhlasím dále s tím, aby toutéž cestou byly v souladu s uvedeným ustanovením zákona č. 111/1998 Sb. zveřejněny posudky vedoucího a oponentů práce i záznam o průběhu a výsledku obhajoby kvalifikační práce. Rovněž souhlasím s porovnáním textu mé kvalifikační práce systémem na odhalování plagiátů.

.....

Děkuji vedoucímu bakalářské práce PhDr. Karlu Lockerovi za cenné rady, připomínky a metodické vedení práce.

ABSTRAKT

LEBDUŠKOVÁ, V. *Specifika vyšetřování vražd a využití kazuistik v kriminalistické praxi: bakalářská práce*. České Budějovice: Vysoká škola evropských a regionálních studií, 2026. 77 s. Vedoucí bakalářské práce: PhDr. Karel Locker

Klíčová slova: kriminalistika, metodika, stopy, trestný čin, vyšetřování, vražda

Tato bakalářská práce pojednává o metodice vyšetřování vražd a poukazuje na její specifika v kriminalistické praxi. Vysvětluje zde nejčastější použití postupů už od počátku vyšetřování až po jeho úplný konec. Analyzuje zde konkrétní úkony a etapy ve vyšetřování, které se musí učinit a jak jejich pořadí případně souvisí pro úspěšné vyřešení případu. Pro propojení teorie s praxí práce poukazuje na využití kazuistik pro následné uplatnění v kriminalistické praxi.

Cílem bakalářské práce je charakterizovat specifika vyšetřování trestných činů vraždy v kontextu kriminalistické praxe a na základě vybraných kazuistik identifikovat klíčové kriminalistické postupy, které mají zásadní vliv na objasňování těchto skutků, a zhodnotit jejich efektivitu při praktickém uplatnění.

V teoretické části jsou dle použité literatury definovány základní kriminalistické pojmy s největším důrazem na samotnou metodiku vyšetřování vražd. Praktická část je složena ze dvou částí, kdy první část obsahuje tři případové studie, tedy kazuistiky. Druhá část praktické části je tvořena kvalitativním výzkumem pomocí rozhovorů s bývalými vyšetřovateli vražd, kteří tyto vraždy vyšetřovali. Závěrem je analýza nad provázaností teorie s praxí při vyšetřování vražd.

ABSTRACT

LEBDUŠKOVÁ, V. *Specifics of Murder Investigation and the Use of Case Studies in Criminalistic Practise: Bachelor Thesis*. České Budějovice: The College of European and Regional Studies, 2026. 77 pp. Supervisor: PhDr. Karel Locker

Key words: criminalistics, methodology, traces, crime, investigation, murder

This bachelor thesis discusses the methodology of murder investigation and points out its specifics in criminological practice. It explains the most common use of procedures from the beginning of the investigation to its very end. It analyzes the specific actions and stages in the investigation that must be performed and how their order is related to the successful resolution of the case. To connect theory with practice, it points out the use of case studies for subsequent application in criminological practice.

The aim of the bachelor thesis is to characterize the specifics of investigating murder crimes in the context of criminal practice and based on selected case studies to identify key criminal procedures that have a fundamental influence on the clarification of these acts and to evaluate their effectiveness in practical application.

The theoretical part defines basic criminological concepts according to the literature used with greatest emphasis on the methodology of murder investigation itself. The practical part consists of two parts, the first part of which contains three case studies, i.e. casuistries. The second part of the practical part consists of qualitative research using interviews with former murder investigators who investigated these murders. The conclusion is an analysis of the connection between theory and practice in murder investigation.

Obsah

Úvod.....	9
1 Cíl a metodika bakalářské práce	10
2 Úvod do problematiky.....	11
2.1 Pojem kriminalistika.....	11
2.2 Historie československé kriminalistiky.....	13
2.3 Charakteristika vražd.....	14
3 Způsoby páchání vražd	16
3.1 Vraždy dle stupně připravenosti	16
3.2 Vraždy dle použití zbraně.....	18
3.3 Vraždy dle způsobu usmrcení	19
3.4 Vraždy dle způsobu utajování	21
3.5 Vícenásobné vraždy	23
4 Osobnost pachatele vražd.....	25
4.1 Soudní psychiatrie	26
5 Osobnost oběti vražd.....	28
6 Motivy vražd	29
7 Metodika vyšetřování.....	31
7.1 Typické stopy	31
7.2 Typické vyšetřovací situace	33
7.3 Zvláštnosti předmětu vyšetřování	35
7.4 Zvláštnosti podnětů k vyšetřování.....	37
7.5 Zvláštnosti počátečních úkonů	38
7.6 Zvláštnosti vyšetřovacích verzí, plánování a organizace vyšetřování.....	40
7.7 Zvláštnosti následných úkonů a zapojení veřejnosti do vyšetřování.....	41
8 Praktická část	43

8.1	Kazuistika 1	43
8.2	Kazuistika 2	47
8.3	Kazuistika 3	50
8.4	Rozhovory	52
8.5	Vyhodnocení rozhovoru 1	53
8.6	Vyhodnocení rozhovoru 2	54
8.7	Vyhodnocení rozhovoru 3	56
9	Analýza a návrh opatření	58
	Závěr	60
	Seznam použitých zdrojů	62
	Seznam zkratk	65
	Seznam příloh.....	66
	Přílohy.....	67

Úvod

Trestný čin „vražda“ se řadí dle trestního zákoníku k jednomu z nejbrutálnějších násilných trestných činů. Páchání vražd je však doprovázeno velmi náročným vyšetřováním. Z tohoto důvodu je třeba, aby byly ze strany policejních orgánů kvalitně zpracovány vyšetřovací postupy, a byla tak pevně stanovená metodika vyšetřování vražd. Tato práce poukazuje na význam a podstatu jednotlivých úkonů a etap ve vyšetřování a uceluje tak celou metodiku v jeden celek. Zdroj zkušeností z vyšetřování vražd tvoří kazuistiky, které následně mohou pomoci ke zvýšení úspěšnosti vyšetřování a minimalizování chyb. Záměrem bakalářské práce je upozornit na nezbytnost propojení teorie s praxí.

Důvod pro zvolení tohoto tématu byl fakt, že se jedná o velmi závažnou kriminální problematiku, která zásadně ohrožuje lidský život, který je chráněn zákonem. Z tohoto důvodu je potřeba, aby byla metodika vypracovaná na nadstandardní úrovni a měla systematické a logické uspořádání.

Cílem bakalářské práce je charakterizovat specifika vyšetřování trestných činů vraždy v kontextu kriminalistické praxe a na základě vybraných kazuistik identifikovat klíčové kriminalistické postupy, které mají zásadní vliv na objasňování těchto skutků, a zhodnotit jejich efektivitu při praktickém uplatnění.

Bakalářská práce se skládá ze dvou základních částí, tedy z teoretické části a z praktické části. Teoretická část se věnuje především základním kriminalistickým pojmům, avšak největší část se zabývá samotnou metodikou vyšetřování vražd. Zde aplikovaný metodologický přístup zdůrazňuje vzájemnou souvislost jednotlivých kriminalistických postupů a definuje jejich kritický význam pro integritu trestního procesu. Praktická část obsahuje dvě části. V první polovině praktické části jsou rozebrány a popsány tři kazuistiky. Kazuistiky se věnují dvěma dokonaným vraždám a jednomu pokusu o vraždu. Druhá polovina práce se věnuje rozhovorům, které do bakalářské práce podali bývalí vyšetřovatelé z oddělení vražd. Závěr práce analyzuje teorii s praxí pomocí použitých kazuistik a rozhovorů, díky kterým jsou vymezeny nedostatky a následně uvedena doporučení pro nastávající vyšetřování vražd.

Tato bakalářská práce z důvodu obsáhlosti tématu překračuje doporučený limit rozsahu, avšak zkrácením by došlo ke ztrátě informační hodnoty.

1 Cíl a metodika bakalářské práce

Bakalářská práce se věnuje specifické ve vyšetřování vražd a využití kazuistik z vyšetřování vražd pro následnou kriminalistickou praxi. Téma bylo zvoleno z důvodu, že se jedná o velmi závažný trestný čin, jehož vyšetřování je mnohdy velmi náročné, a proto je více než žádoucí mít kvalitně zpracovanou metodiku pro vyšetřování vražd, která obsahuje svá specifika, která se následně promítají do samotné praxe. S návazností kazuistik se proto v této bakalářské práci poukáže na to, jak se daná metodika využívá v praxi, v případech, kdy se každá spáchaná vražda zcela liší.

Cílem bakalářské práce je charakterizovat specifika vyšetřování trestných činů vraždy v kontextu kriminalistické praxe a na základě vybraných kazuistik identifikovat klíčové kriminalistické postupy, které mají zásadní vliv na objasňování těchto skutků, a zhodnotit jejich efektivitu při praktickém uplatnění. Výsledek je tvořen analýzou a návrhem opatření, která lze navrhnout dle získaných dat, informací a poznatků z teorie i praxe. Tato opatření by poté mohla být následně uplatněna v kriminalistické praxi.

Teoretická část staví především na využití rešerše odborné literatury a souvisejících zákonů. Vymezuje zde z odborné literatury základní odborné pojmy týkající se problematiky vražd a samotné kriminalistiky. Prioritu zde tvoří samotná metodika vyšetřování vražd, jež se skládá z několika fází, které jsou zde detailně definovány. Pozornost je zde věnována také psychologické stránce a psychickému stavu pachatelů.

Praktickou část tvoří dva hlavní oddíly – kazuistiky a rozhovory. Kazuistiky se věnují zcela odlišně spáchaným vraždám a poukazují tím i na odlišnost psychického stavu pachatele v době spáchání trestného činu vraždy. Uvedené případové studie názorně slouží jako ilustrace toho, jak funguje reálná praxe a vyšetřování vražd.

Druhá polovina praktické části se zakládá na kvalitativním výzkumu formou rozhovorů s bývalými vyšetřovateli z oddělení vražd. Otázky v rozhovorech mají přímou návaznost na vybrané kazuistiky a doplňují se tak mezi sebou. Následně dochází k analýze samotných rozhovorů, které jsou současně analyzovány i s kazuistikami, což umožňuje detailní rozbor a vytyčení případných nedostatků či doporučení pro budoucí vyšetřování podobných případů. Rovněž zde dochází k porovnání teoretických poznatků s výsledky získaných z praktické části.

2 Úvod do problematiky

Vraždu trestní právo klasifikuje jako nejtěžší formu protiprávního jednání, která intenzivně zasahuje do tělesné integrity osoby. Z tohoto důvodu se hodnotí dle trestního zákona nejvyšší trestní sazbou. Lidský život je chráněn zákonem a je zcela nenahraditelný. V souvislosti s vyšetřováním a objasňováním vražd je potřeba postupovat velmi profesionálně a věnovat pozornost sebemenším detailům. Během vyšetřování nelze připustit jakoukoliv nedůslednost, nedbalost či laxní přístup. V případě, že by došlo k metodickému pochybení, tak by mohl být průběh trestní řízení negativně ovlivněn.¹

2.1 Pojem kriminalistika

Pojetí kriminalistické vědy se v různých pramenech mírně liší, avšak společným jmenovatelem zůstává proces odhalování a dokumentace trestných činů. Dominantní roli hraje stopa, která slouží jako primární informační zdroj nezbytný pro rekonstrukci události a následné vyšetřovací úkony.

Charakter kriminalistiky jako vědecké disciplíny je definován dualitou jejích výzkumných objektů. První rovina se zabývá studiem zákonitosti, kterými se delikt promítá do reality ve formě materiálních či formálních stop. Zde se zkoumá především zákonitost vzniku, trvání a zániku stop a případně jiných kriminalisticky relevantních informací, které se týkají spáchaného trestného činu. S návazností na ni je i druhá rovina, která tvoří soubor technických a taktických metod, které slouží orgánům činným v trestním řízení, aby řádně stopy či jiné kriminalisticky relevantní informace vyhledaly, zajistily a následně zkoumaly. Jejich existence může poté posloužit pro potřebu dokazování. Kriminalistiku považujeme za samostatný vědní obor, který má všestranné vědecké zaměření. Podobnou analogickou společenskou funkci zastává i řada dalších vědních oborů. Tuto funkci, avšak plní odlišnými metodami a prostředky, ale i přes to k nim má kriminalistika nejbliže. Můžeme zde zařadit kriminologii, viktimologii, trestní právo hmotné a procesní, policejní právo a forenzní disciplíny.²

¹ CHMELÍK, J. a kol. *Rukověť kriminalistiky*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. r. o., 2005. s. 324.

² PROTIVINSKÝ, M. a KLVAŇA, K. *Základy kriminalistiky*. 2. vyd. Praha: ARMEX PUBLISHING s. r. o., 2007. s. 6.

I přes to, že existuje v oblasti kriminality několik vědních oborů, tak se každý z nich zcela liší svými specifiky a zastupuje svými metodami a prostředky jinou část při odhalování kriminality. Z toho důvodu se doporučuje, aby byla jejich součinnost maximální. Tyto obory se navzájem doplňují a tvoří tak ideální celek.³

Kriminalistika obsahuje čtyři systémy. Jedná se o obecnou část kriminalistiky, kriminalistickou techniku, kriminalistickou taktiku a odhalování, vyšetřování a prevenci jednotlivých druhů trestných činů. Avšak začíná se prosazovat také kriminalistická strategie.

Definic pro kriminalistiku existuje nespočet, avšak jejich podobnost se téměř neliší. Jednu z definic uvádí autoři prof. JUDr. Miroslav Protivinský, DrSc. a JUDr. Karel Klvaňa v odborné literatuře „Základy kriminalistiky“ a zní následovně:

„Kriminalistika je samostatný vědní obor, který slouží k ochraně občanů a státu před trestnou činností tím, že:

- a) objasňuje zákonitosti vzniku, trvání i zániku stop a zákonitosti jejich vyhledávání, zajišťování a zkoumání;*
- b) a na základě poznání těchto zákonitostí vypracovává – podle potřeb trestního zákona a trestního řádu – metody, postupy a prostředky pro úspěšné odhalování, vyšetřování a předcházení trestné činnosti.“⁴*

Jako další z mnoha definic pro kriminalistiku lze uvést z odborné literatury „Úvod do kriminalistiky“, jejímž autorem je Jiří Straus a kolektiv a uvádí ji následovně:

„Kriminalistiku lze definovat jako samostatný vědní obor, který zkoumá a objasňuje zákonitosti vzniku, zániku, vyhledávání, zajišťování, zkoumání a využívání kriminalistických stop, jiných soudních důkazů a kriminalisticky významných skutečností a vypracovává podle potřeb trestního zákona a trestního řádu metody, postupy, prostředky a operace v zájmu úspěšného odhalování, vyšetřování a předcházení trestné činnosti.“⁵

³ NOVOTNÝ, O. a ZAPLETAL, J. a kol. *Kriminologie*. 3., přepracované vydání. Praha: ASPI, a. s., 2008. s. 27.

⁴ PROTIVINSKÝ, M. a KLVAŇA, K. *Základy kriminalistiky*. 2. vyd. Praha: ARMEX PUBLISHING s. r. o., 2007. s. 7.

⁵ STRAUS, J. a kol. *Úvod do kriminalistiky*. 3. rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. r. o., 2012. s. 7.

2.2 Historie československé kriminalistiky

S určitým vývojem kriminalistiky přicházely i nové poznatky, o které se podílely následující osobnosti. Jako první za zmínku stojí český vědec a teoretický zakladatel fyziologických zákonitostí daktyloskopie jménem Jan Evangelista Purkyně z 19. století. Zajímal se o rozvoj daktyloskopie (daktyloskopie = moderní nauka o papilárních liniích). Jeho práce byla v roce 1906 publikována H. Grossem v odborném časopise. Píše se zde právě o výše zmíněné daktyloskopii s následným využitím této metody ke zjištění totožnosti osob. Byl přínosem pro následující kriminalisty.

Jako další osobností je František Protiwenský. Právě on se svými dvěma kolegy navštívil Vídeň, kde se zúčastnili kurzu ohledně antropometrie (antropometrie = měření lidského těla) a následně v roce 1900 došlo k takovému měření na prvním zločinci. Avšak tato metoda trvala jen do roku 1908. Poté už jako jediný identifikační prostředek v Česku byla určena pouze daktyloskopie.

Za zmínku také stojí dílo, jehož autorem jsou Oldřich Pinkas a Josef Povondra. Jedná se o knihu z roku 1922 s názvem „Pokyny pro službu pátrací a daktyloskopickou“.

Mnoho publikací napsal také Josef Šejnoha na počátku 30. let. V následujících letech se kriminalistická teorie a praxe stále rozvíjela a mezi kriminalisty patřili například Josef Lebeda, Vítězslav Čelanský a Rudolf Košťák.

Další publikací je „Mechanoskopie stopy a znaky řemeslných nástrojů“ od Ladislava Havlíčka z roku 1940. Právě mechanoskopii (mechanoskopie = identifikace nástrojů a stop vytvořených nástroji, mechanismem vzniku, zkoumání zámků, plomb a pečetí) přispěl do světa kriminalistické techniky a k rozvoji této metody.

Velkou roli ve vývoji kriminalistiky měl i Bohuslav Němec. Jeho jméno je spojeno se založením Kriminalistického ústavu. Právě on stál v jeho čele v období let 1958 až 1969. Avšak nejen tam měl své místo. Působil i na Právnické fakultě. Mezi některé z jeho děl patří například skripta „Nástin kriminalistiky“. Dále mezi jeho díla patří pětisvazková „Učebnice kriminalistiky“.

Jeden ze zlomů přichází v roce 1991, kdy vzniká nový bezpečnostní sbor a tím je Policie České republiky. O rok později vzniká Policejní akademie České republiky se sídlem v Praze.

Avšak i na Právnické fakultě Univerzity vzniká katedra kriminalistiky. Za jejím vznikem stojí osobnost jménem Ján Pješčak, který zde působil i jako její vedoucí. I on vydal několik publikací, jako je například „Úvod do kriminalistiky“ z roku 1965.

Kriminalistika se rozvíjela a rozvíjí stále a přicházejí stále nové poznatky. Jako další významná jména v tomto oboru jsou například Miroslav Protivinský, Jan Musil, Viktor Porada, Jiří Straus, Jan Chmelík a další.⁶

2.3 Charakteristika vražd

Trestný čin „vražda“ se řadí dle trestního zákoníku mezi nejzávažnější trestné činy proti životu a zdraví, jelikož je lidský život nenahraditelný. Z důvodu nenahraditelnosti a unikátnosti má v našem právním státě lidských život maximální míru ochrany. Ochrana života a zdraví se považuje za zásadní lidské právo, které nesmí být komukoliv a kýmkoliv odňato. Vraždu definuje Zákon č. 40/2009 Sb., Trestní zákoník v jeho zvláštní části, a to v prvním díle první hlavy v § 140 takto:

„§140 Vražda

- (1) Kdo jiného úmyslně usmrtí, bude potrestán odnětím svobody na deset až osmnáct let.*
- (2) Kdo jiného úmyslně usmrtí s rozmyslem nebo po předchozím uvážení, bude potrestán odnětím svobody na dvanáct až dvacet let.*
- (3) Odnětím svobody na patnáct až dvacet let nebo výjimečným trestem bude pachatel potrestán, spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 nebo 2*
 - a) na dvou nebo více osobách,*
 - b) na těhotné ženě,*
 - c) na dítěti mladším patnácti let,*
 - d) na úřední osobě při výkonu nebo pro výkon její pravomoci,*
 - e) na svědkovi, znalci nebo tlumočnickovi v souvislosti s výkonem jejich povinnosti,*
 - f) na zdravotnickém pracovníkovi při výkonu zdravotnického zaměstnání nebo povolání směřujícího k záchraně života nebo ochraně zdraví, nebo na jiném,*

⁶ PORADA, V. a kol. *Kriminalistika (teorie, metody, metodologie)*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. r. o., 2014. s. 104-113.

který plnil svoji obdobnou povinnost při ochraně života, zdraví nebo majetku vyplývající z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uloženou mu podle zákona,

g) na jiném pro jeho skutečnou nebo domnělou rasu, příslušnost k etnické skupině, národnost, politickém přesvědčení, vyznání nebo proto, že je skutečně nebo domněle bez vyznání,

h) opětovně,

i) zvláště surovým nebo trýznivým způsobem, nebo

j) v úmyslu získat pro sebe nebo pro jiného majetkový prospěch nebo ve snaze zakrýt nebo usnadnit jiný trestný čin nebo z jiného zavrženíhodné pohnutky.

(4) Příprava je trestná. “⁷

Jestliže se hovoří o úmyslných usmrceních člověka, tak se do této skupiny řadí vražda prostá, vražda s rozmyslem, zabití a vražda novorozeného dítěte matkou. Avšak dle formy zavinění se setkáváme i s usmrcením z nedbalosti, kde lze uvést jako příklad nehodové jednání.⁸

⁷ ČESKO. Zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. In: *Zákony pro lidi* [online]. 2009, [cit. 2026-03-11]. Dostupné z: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2009-40#cast2>

⁸ KONRÁD, Z., PORADA, V., STRAUS, J. a SUCHÁNEK, J. *Kriminalistika (Kriminalistická taktika a metodiky vyšetřování)*. 2. rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. r. o., 2021. s. 215.

3 Způsoby páchání vražd

To, jakým způsobem je vražda spáchána, hraje ve vyšetřování také velkou roli. Avšak nejen způsob spáchání, ale i předchozí příprava a následné utajování. Při způsobu páchání vražd rozlišujeme znaky obecné, které vykazují většinu stejných znaků u způsobů páchání vražd a znaky specifické, které patří pouze k určitým způsobům páchání vražd. Více nám můžou prozradit i určité osobní kvality pachatele, ať už se jedná o jeho schopnosti, znalosti či každodenní návyky, které se pak z jeho osobnosti mohou podepsat do spáchání trestných činů. Pro metodiku vyšetřování vražd jsou však určité čtyři aspekty. Do těchto aspektů se řadí stupeň připravenosti, fakta použití zbraně, volba způsobu usmrcení a způsob utajování.⁹

3.1 Vraždy dle stupně připravenosti

Pokud se hovoří o způsobu páchání vražd dle stupně připravenosti, tak se zde rozlišují vraždy nepřipravené a vraždy předem připravené. Každá z těchto dvou kategorií se charakterizuje svými specifickými znaky.

Vraždy nepřipravené jsou takové, kdy k útoku nebo vražednému útoku dochází co nejdříve nebo ve velmi blízkém časovém úseku, kdy se pachatel rozhodne oběť usmrtit. Avšak dochází zde i k situacím, kdy se v pachateli zrodí myšlenka s úmyslem někoho usmrtit ještě daleko před tím, než k tomuto činu reálně dojde. Následující jednání zatím pachatel neprovádí. Poté však pachatel své plánované a úmyslné jednání zrealizuje v situacích, kdy se jeho úmysl stane opakovaným důvodem pro jeho vznik. Může se jednat například o problémové mezilidské vztahy, podezření z nevěry v manželství a podobně. Velice častými jsou vraždy z afektu. Zde dochází k situacím, které jsou emotivně napjaté. Jedná se například opět o mezilidské vztahy, kdy dochází k výměně názorů, hádkám, rvačkám a podobně. Pachatel zde reaguje na určitý podnět naprosto neúměrně. Může k tomuto jednání docházet z několika důvodů. Osoba pachatele může trpět psychickým onemocněním či se může jednat o psychopata. Avšak dochází zde i

⁹ STRAUS, J. a kol. *Kriminalistická metodika*. 2. rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. r. o., 2008. s. 85.

k případům, kdy je osoba pachatele pod vlivem návykových látek, ať už se jedná o alkohol či omamné a psychotropní látky.

Vraždy, které nejsou předem připravené, mají typické charakteristické znaky. Místo, kde jsou spáchány, je většinou pro pachatele nevyhovující z důvodu, že zde mohou být v přítomnosti činu svědci, kteří by mohli být pro pachatele v neprospěch či může být slyšeno volání o pomoc. Jelikož zde dochází k impulzivnímu jednání, tak pro pachatele nemusí být vždy prostředí výhodné, mnohdy z důvodu, že k nim má pachatel blízko. Dále se může jednat o místo, které je pro pachatele citově blízké a má k němu určitou emocionální vazbu. Například domov, kde dochází k mezilidským konfliktům v rodině, které mohou být krátkodobého, ale mnohdy i dlouhodobého charakteru, který následně dovede pachatele k takovému jednání. Smrt oběti může provést pachatel několika způsoby, a to buď za pomoci vlastní síly nebo s asistencí určitého předmětu. V případě, kdy pachatel nepoužije zbraně k činu, tak smrt způsobí například zardoušením, kopáním, či utlučením. Naopak v případě použití zbraně volí prostředky, které jsou v tu chvíli na místě činu. Jedná se například o nože, náradí, tyče z železa, kameny nebo v horším případě střelnou zbraň. Po dokonání pachatel nechává většinou vražedný prostředek na místě činu, což se následně považuje za důkazní prostředek ve vyšetřování. Častokrát se stává, že sám pachatel čin oznámí a přizná se k němu. Jedním ze souvisejících znaků bývá pokus či dokonaná sebevražda pachatele, kdy mnohdy hned po spáchání činu dojde u pachatele k sebevraždě. V případě, že je pachatel dopadem v blízkém časovém úseku od spáchání činu, tak nemá promyšlenou svoji obhajobu a alibi, tím pádem lze jednodušeji získat pravdomluvné výpovědi. Právě proto je důležité, aby první výslech proběhl co nejvíce do detailů. Úplně první výslech se provádí za přítomnosti obhájce a považuje se za zásadní výslech z důvodu, že by se poté obviněný mohl ve vazbě soustředit na tvorbu nepravdivých scénářů v jeho prospěch. I v případě nepřipravených vražd může dojít ke kvalitnímu utajení, avšak spíše v případě, že tomu situace a časové možnosti dovolí.

Druhou možností dle stupně připravenosti jsou vraždy předem připravené. V tomto případě dochází u pachatele k důkladnému promyšlení plánu a celý proces plánuje tak, aby nastalo jeho jednáním precizní provedení i utajení vraždy. Dochází zde k delšímu časovému úseku mezi prvotním úmyslem s rozhodnutím spáchat vraždu a samotným vražedným útokem. Může se zde naskytnout i případ, kdy se jedná o více pachatelů, jinak řečeno spolupachatelů, kteří se svým jednáním připravují na provedení vraždy. Právě ti mezi sebou spolupracují a připravují společně ideální podmínky pro snadnější spáchání vraždy a následné utajení. V přípravné fázi si pachatel vyhledává svou

ideální oběť, kterou plánuje usmrtit a snaží se ji detailněji poznat, zjistit si její každodenní rutinní návyky a zkontaktovat se s ní, aby pro něj bylo jednodušší naplánovat vraždu. Následně vybírá vhodné místo činu, kde by mohl skutek spáchat a případně i vhodný čas k vylákání oběti. Pachatel spíše volí místa, která jsou s menším výskytem osob, tedy spíše odlehlejší či nehlídaná se sníženým osvětlením. Dále provádí přípravu vražedného prostředku, například střelné zbraně, kdy si vražedný prostředek buď přímo opatří či jen upraví. Také se snaží promyslet a vyhledat vhodné místo pro ukrytí těla oběti či způsobu likvidaci těla oběti, kdy například plánuje, jak tělo dopraví z místa činu. V tomto případě má pachatel dostatek času si promyslet nepravdivé alibi, které budou v jeho prospěch. Jestliže dotyčný promýšlí svůj plán do posledních detailů, tak si poskytne i prostředky pro zhoršení identifikace, jako jsou různé převleky, masky, kukly a další. Určitou roli v přípravě hraje i to, jaký vztah má pachatel k oběti. Také svůj význam mají schopnosti a vlastnosti pachatele. Lze se setkat s případy, kdy jsou jeho schopnosti takové, že je schopen velmi dobře zničit stopy z místa činu či zmenšit jejich počet.

Vraždy, které jsou předem připravené, mají také typické charakteristické znaky. Jsou uskutečněny na místech, která jsou pro pachatele vhodná z důvodu nízkého výskytu osob, případných svědků, což přitěžuje práci vyšetřovatelům, jelikož pak dochází k nulovým či minimálním svědeckým výpovědím. Dále je zde možná opakovatelnost chování pachatele. Může se jednat například o vraždy se sexuálním motivem. Při výběru zbraně je ve většině případů volba na jistotu. Pachatel spoléhá na účinnost při provedení vraždy. Jedná se o spolehlivé zbraně či prostředky, které si obvykle pachatel na místo činu přinese a následně si je odnáší s sebou. Po dokonání vraždy dochází obvykle k úkonům utajování a současně s tím si připraví i pro budoucí obhajování nepravdivou verzi celé situace.¹⁰

3.2 Vraždy dle použití zbraně

Vraždy se dále klasifikují dle toho, zda došlo k použití zbraně, na vraždy spáchané beze zbraně a vraždy spáchané se zbraní. V kriminalistickém kontextu se zbraní rozumí jakýkoli objekt, který může při fyzickém kontaktu zesílit útok na lidské tělo více, než kdyby nedošlo k použití tohoto objektu.

¹⁰ STRAUS, J. a kol. *Kriminalistická metodika*. 2. rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. r. o., 2008. s. 85-88.

V situacích, kdy dochází ke spáchání vraždy beze zbraně, je oběť usmrcena pomocí působení fyzické síly pachatele, jako je například utlučení rukama, kopání nohama do těla, zardoušení. Může však docházet i k otravám nebezpečnými látkami. Dále se lze setkat s případy, kdy je k usmrcení oběti způsobeno úderem do hlavy s pomocí pevných předmětů.

V opačném případě, kdy dochází k vraždám se zbraní, využívá pachatel různých nástrojů, které si na usmrcení opatří. Může se jednat o nástroje, jako jsou nože či nůžky, kterými způsobí bodná a řezná poranění. V jiných případech využívají sečné zbraně, jako jsou sekyry a kosy. Mnohokrát k činu využijí i nástroje, které se běžně používají ke každodenním činnostem. Tím je myšleno použití tyčí, drátů, pánví, láhví, kamenů, cihel a další. V případě usmrcení se využívá provozů, šálů či punčoch. Velmi typickou vražednou zbraní jsou střelné zbraně, ať už se jedná o krátké střelné zbraně, lovecké zbraně, vojenské zbraně či vyrobené zbraně. Ve zcela výjimečných případech se vyskytují i granáty a nástražné výbušné systémy.

Díky stopám, které vražedné zbraně zanechávají je možnost určit identifikaci zbraně a její vlastnosti. Jelikož každá stopa má své specifické znaky, tak napomáhá k samotnému vyšetřování. Použití zbraně hraje významnou roli při vytyčování verzí, při ohledání místa činu a ohledání mrtvoly. Konkrétně na vraždících předmětech lze získat kvalitní stopy, jako jsou otisky prstů či krev. Jelikož jsou některé zbraně dostupné jen konkrétním lidem, lze díky tomu jednodušeji určit, kdo by mohl být potenciálním pachatelem. Jestliže se zkoumá mechanismus usmrcení, tak i v tomto případě se pro vyšetřování shromažďují další nové informace, které vypovídají například o osobnosti pachatele.¹¹

3.3 Vraždy dle způsobu usmrcení

Způsob usmrcení oběti závisí na dvou faktorech. Metodu, kterou si pachatel zvolí k usmrcení oběti ovlivňují objektivní a subjektivní možnosti pachatele.

Vliv objektivní stránky je určen především tím, jakou zbraň pachatel použije. Naopak subjektivní stránka se zaměřuje na motiv, záměr, pohnutku a cíl pachatelovo

¹¹ STRAUS, J. a kol. *Kriminalistická metodika*. 2. rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. r. o., 2008. s. 88-89.

jednání. Aby došlo k co nejpřesnější identifikaci smrtelného zranění a byl řádně zjištěn mechanismus usmrcení oběti, tak se k objasnění využívá expertíz z oboru soudního lékařství. Při analýze vzniku zranění rozlišuje soudní lékařství čtyři základní způsoby.

První ze způsobů usmrcení, který lze do této kategorie zařadit je fyzikální způsob. Zde dochází k zásahům, kdy dochází k poškození celistvosti lidského těla mechanickým působením. Mezi mechanické zásahy do těla řadíme střelné rány, řezné rány, bodné rány, udušení, oběšení, uškrtení, utopení a další. Dále zde dochází k zásahům na lidský organismus vysokými či nízkými teplotami. V těchto případech intenzita teplot stoupá do extrémních hodnot. Avšak nelze opomenout ani usmrcení pomocí energie, a to konkrétně za pomoci elektrického proudu či radioaktivního záření.

Druhý způsob usmrcení se zaměřuje na chemické a fyzikálně chemické způsoby. V těchto případech dochází ze strany pachatele k aplikaci určité toxické látky, jedu či léku oběti. Zde závisí i na formě, kterou se látka dostane do těla oběti. Rozlišují se dvě základní formy. První forma aplikace látky je přímá, tedy vnitřní. Pachatel zde využívá způsoby jako je požití látky přímo ústy, vdechováním, využití injekční stříkačky či přímé zavedení látky do některého z tělesných otvorů. Druhá forma aplikace látky se považuje za nepřímou, tedy vnější. V případech, kdy dochází k vnějšímu působení látky na povrch lidského těla, tak se obvykle využívá polítky kyseliny či louhem. Může však docházet i k situacím, kdy se chemické a fyzikální způsoby usmrcení prolínají. Jako příklad se uvádí použití střel napuštěných jedem.

Třetí ze způsobů usmrcení tvoří biologický způsob. Tento způsob nastává tehdy, jestliže dochází k jednání, které má formu opomenutí. Jako příklad lze uvést situace, kdy dítě či dospělá osoba není s ohledem na svůj zdravotní stav schopna se o sebe postarat bez pomoci jiné osoby, opatřit si stravu či dodržovat pravidelné brání léků. Výsledkem tohoto jednání se tedy považují situace, kdy opomenutím dojde ke smrti osoby.

Čtvrtý způsob je psychologický s případnými jinými faktory. Jedná se například o vraždu vyčerpáním.

Díky stopám, které mají u jednotlivých způsobů usmrcení odlišné charakteristické znaky, lze po jejich zajištění a analyzování lépe konkretizovat celý mechanismus trestného činu. Dále lze po určitých vyšetřovacích úkonech určit i intenzitu, jakou

pachatel jednal. Současně s touto analýzou lze odlišit, zda se jednalo o vraždu či sebevraždu.¹²

3.4 Vraždy dle způsobu utajování

Utajování vražd přináší pro pachatele jak zvýhodnění, tak i nezáhodnění. Je tedy třeba analyzovat, jak moc velký vliv má utajování na samotný trestný čin. Pachatel bere utajování jako zvýhodnění v tom, že samotný čin nemusí být odhalen vůbec či může dojít k jeho odhalení až po delším časovém úseku od jeho spáchání. Jako nezáhodnění lze brát to, že během utajování se mohou zrodit nové stopy. Tím přispívá pro vyšetřování novými stopami a následným pronásledováním po čerstvé stopě. Jestliže to pachateli časové možnosti dovolí, tak zvolí utajování s postupem, který je pro něj nenáročný z hlediska časového, prostorového či fyzické síly. V případech, kdy si je pachatel vědom, že mezi ním a obětí či místem činu existuje nějaký bližší či důvěrnější vztah, tak jeho strategie v utajování začne být více promyšlená a detailnější. Volí tuto časově a celkově složitější strategii z důvodu, že by mohl být následně brán jako jedna z možných podezřelých osob. I zde existuje široká škála způsobů, jakými lze vraždu utajit. Především jde o následující.

První klíčovou metodou, jak lze utajit vraždu je přemístění mrtvoly. Pachatelova strategie spočívá v přemístění těla mrtvoly z místa činu na odlišné místo. Odlišným místem může být například takové, které je odlehlejší s menším výskytem osob či dokonce zcela skryté. Takové lokality mají zcela jistou absenci svědků. Záměr pachatele směřuje tak, aby se po nález mrtvoly na konkrétním místě nepovažoval jako jedna z možností podezřelých osob.

Druhý ze způsobů je ukrytí mrtvoly. Pachatel tím totiž hodlá docílit určité časové rezervy mezi spácháním vraždy a jejím odhalením. Čas, který díky tomu získá se snaží využít ve svůj prospěch. V tento časový úsek má prostor pro ničení stop a důkazů a tvoření nepravdivých scénářů, tedy vytváří alibi. Je si plně vědom toho, že v případě, kdy by došlo na odhalení, tak by mohly určité prostředky být usvědčující. Z tohoto důvodu se například pokouší zničit oděv, ve kterém vraždu spáchal či dokonce ničí či ukrývá

¹² STRAUS, J. a kol. *Kriminalistická metodika*. 2. rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. r. o., 2008. s. 90.

vražedný prostředek. Společně s tím však pachatel spoléhá na to, že v době, kdy dojde k nálezmu mrtvoly, tak nebude možno spolehlivě stanovit čas a současně tak i příčinu úmrtí.

Třetí ze způsobů, které lze považovat za velmi brutální, je rozčlenění mrtvoly a eventuálně její zničení. Pachatel zde směřuje k velmi podobnému výsledku svého jednání jako u ukrytí mrtvoly. Určité dílčí části mrtvoly lze tedy zlikvidovat spálením či odhodit na odlehlá místa ve volné přírodě. Mnohdy jsou části mrtvoly vyhazovány do vodních nádrží či toků, kde kvůli hnilobě dochází po čase k vyplavování na hladinu. Avšak samotné rozčleňování se dělí na dva způsoby. Defenzivní rozčleňování nastává právě v případech, kdy pachatel takto jedná za účelem utajování vražd. Ofenzivní rozčleňování se provádí tehdy, když se tento způsob stává součástí vražedného útoku.

Ničení stop se považuje za čtvrtý způsob, jak lze utajit vraždu. Jakmile dojde ke spáchání vraždy, tak se pachatel pokouší o ničení stop, u kterých se domnívá, že by pro něj mohly být klíčové. Takové stopy by mohly vést k jeho odhalení či k prokázání viny a staly by se tak něj velkým znevýhodněním. Z tohoto důvodu se je rozhodne zničit, avšak mnohokrát tímto procesem vzniknou stopy jiné. Nově vytvořené stopy se následně také stávají součástí odhalení a usvědčení pachatele spáchané vraždy.

Pátý způsob staví na ztěžování zjištění identity mrtvoly a opatřování falešných důkazů. Totožnost oběti se pachatel snaží znesnadnit či přímo znemožnit, tak aby byla přerušena vazba mezi nalezeným tělem a jeho identitou. Provádí to sebráním osobních průkazů či osobních věcí, které identifikují oběť pomocí jejich unikátností. Ve zcela výjimečných případech či extrémních situacích se lze setkat s devastací těla oběti, kdy se velice komplikuje zjištění její totožnosti. Může zde například dojít k polití obličeje kyselinou za účelem zhoršení totožnosti oběti. Nevylučují se však ani případy, kdy dochází k uříznutí rukou. V těchto situacích se pachatel snaží o to, aby nebylo možné provést daktyloskopickou identifikaci.

V neposlední řadě tvoří velkou skupinu ze způsobů utajování vražd inscenace jiných skutečností. Princip spočívá v to, že se pachatel pokouší o tvorbu a projektování jiné situace, než která odpovídá skutečné události. Jedná tak vědomě a snaží se tímto zakrýt realitu skutku. Tímto vzbuzuje nesprávné mínění. Pokouší se tak o navození falešné představy o to, jaké byly pravdivé okolnosti úmrtí. Dále cíl jeho jednání míří k odvedení pozornosti od skutečného pachatele. Existuje několik druhů inscenace a jsou

jimi následující: inscenace náhlé či násilné smrti, inscenace nešťastné náhody, inscenace nutné obrany, inscenace sebevraždy a inscenace jiného motivu.¹³

3.5 Vícenásobné vraždy

Vícenásobné či jinak řečeno mnohonásobné vraždy mají pro své vrahy určitá označení, které je však třeba specifikovat. Jelikož se mnohdy společnost domnívá, že pachatel, který zavraždil více obětí, se dá identifikovat současně jako „sériový vrah“, tak i jako „masový vrah“. Avšak tyto pojmy nejsou totožné. Jejich profil a činy se podstatně liší. Z pohledu psychologie a kriminalistiky se klasifikují jako zcela značně odlišné osobnosti pachatele. Jejich odlišnost se promítá do jejich rozdílné motivace, odlišnosti v použití zbraní a také místě činu.

Do skupiny vícenásobných vražd se tedy řadí masový vrah, sériový vrah, avšak také „spree killer“, což znamená záchvatový vrah.

Vícenásobné vraždy se vyskytovaly už v dávné historii a patří tak už od dávných dob do součásti kriminality. Dle statistik se však jejich početnost během posledních padesáti let zvýšila a nastal tak určitý vývoj tohoto jevu. Jedná se o jeden ze sociálně patologických jevů, který se odráží v současné kriminalitě. V porovnání, kdy sériové vraždy dosahují určité míry setrvalosti, tak naopak u masových vražd dochází k nárůstu.

První do skupiny vícenásobných vrahů se řadí sériový vrah. O sériové vraždě se hovoří tehdy, jestliže dojde ke spáchání dvou nebo více vražd, a to jedním nebo více pachateli při odlišných případech ve smyslu časovém. Definice je tvořena několika základními kritérii, které zdůrazňují jednoho a více pachatelů, dvě a více zavražděných osob, odlišnost času a místa spáchání mezi jednotlivými případy a uplynulou dobu mezi jednotlivými případy.

Jako další patří do skupiny vícenásobných vrahů vrah záchvatový. Záchvatová vražda se definuje jako ta, u které dojde ke spáchání dvou nebo více vražd jedním nebo více pachateli bez periody. Termín „perioda“ se pojí s časem na promyšlení dalších činů, emočním vychladnutím a přerušением série v čase. Další z možných názvů pro záchvatového vraha se využívá pojem „vražedná vlna“. Jeho činy jsou páchany v krátkém

¹³ STRAUS, J. a kol. *Kriminalistická metodika*. 2. rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. r. o., 2008. s. 91-94.

časovém intervalu a v ohraničené lokalitě, avšak místa činů si volí odlišná. Pachatel si u těchto typů vražd sám od sebe uvědomí, že vraždění ukončí a dál v něm nepokračuje. Avšak neznamena to, že se během několika měsíců či let neobjeví na jiném místě a v zcela odlišném provedení. Prezентují se svou rozmanitostí, kdy nelze určit, zda se znovu objeví nebo naopak se svým jednáním zcela přestanou. Lze se tedy zde setkat s nejnáročnějším dopadením pachatele a poté i velmi náročným psychologickým profilováním.

V neposlední řadě je třeba zmínit vraha masového. U masových vražd se setkáváme s rozporů o definici počtu obětí u masových vražd, kdy z pohledu kriminalistů z FBI, psychologů a dalších se počet obětí liší. Avšak za masovou vraždu se uvádí činy již od dvou obětí. Masové vraždy se mohou dít v rodinném prostředí, na školách, na veřejných místech a mnoho dalších. Rozdíl oproti sériovému vrahu tedy tvoří to, že k usmrcení došlo na jednom nebo více místech během jedné události.¹⁴

¹⁴ DRBOHLAV, A. *Psychologie masových vražd*. Praha: Grada, 2015. s. 15-22.

4 Osobnost pachatele vražd

Z pohledu kriminologie se pachatelem nedefinuje pouze osoba, která se dopustila činu, který je označován dle zákona za trestný čin, ale považuje za pachatele i některé osoby, které orgány činné v trestním řízení trestně nestíhají. Pozornost je věnována také specifickým jedincům v trestním právu jako jsou děti a nepříčetné osoby. Avšak zabývá se také osobami, které už svůj trest vykonaly nebo naopak potencionálními pachateli trestných činů. Svou kategorii zastupují také jedinci, kteří se vyznačují svým sociálně patologickým chováním. Lze sem zařadit například narkomany, prostitutky a další. Analýza pachatele se uplatňuje především v kriminalistice, soudní psychiatrii, psychopatologii a trestním právu.¹⁵

Detailní zjištění o osobnosti pachatele znamená pro vyšetřování spáchané vraždy hodnotné informace. Po tvorbě kriminalistického výzkumu, byly zjištěny konkrétní výsledky. Tyto výsledky následně potvrzují i data z kriminální statistiky. Pokud se jedná o hledisko věkové struktury u pachatele, tak jsou vraždy převážně páchany osobami mladšího věku. Vzdělání dominuje převážně na velmi nízké úrovni, tedy častokrát nepřekročí stupeň základního vzdělání. Avšak i vliv návykových látek má velice blízko k těmto pachatelům a považuje se za jeden ze společných jmenovatelů v souvislosti s těmito osobami. Může se jednat o různé návykové látky, na kterých jsou dotyční závislí. Jako příklad lze uvést alkohol a drogy. Právě návykové látky změny na určitou dobu myšlení osob a pod vlivem spáchají činy, které by bez těchto látek možná ani nespáchaly. Mezi pachateli se nacházejí i osoby, které nazýváme „psychopaty“. U nich se může projevit vyšší hladina agresivního chování. Větší procentuální část pachatelů trpí slabomyslností. Z pohledu na rodinný stav dochází více pachatelů vražd bez aktuálního manželského svazku. Nejčastěji patří do řad rozvedených či svobodných osob.

Analýza osobnosti pachatele tvoří značnou pomoc při stanovení vhodných vyšetřovacích verzí. Získané informace a poznatky o osobě pachatele tak napomáhají při vyšetřování. Jelikož se každý pachatel zcela liší svými individuálními povahovými rysy, tak se vyžaduje využití vhodných postupů i během výslechu obviněného, kdy se aplikují na konkrétní osobu vhodné metodické postupy.

¹⁵ NOVOTNÝ, O. a ZAPLETAL, J. a kol. *Kriminologie*. 3., přepracované vydání. Praha: ASPI, a. s., 2008. s. 119.

Někteří odborníci usuzují, že osobnost pachatele reflektuje i to, jakým způsobem probíhala jeho příprava vraždy. U pachatelů, kteří se dopustili vraždy bez přípravy, lze předpokládat, že se činu dopustili pod vlivem návykové látky či se jedná pachatele, kteří jsou psychicky nevyrovnaní a mají sklony k impulzivitě. Tyto osoby se obvykle považují za typ pachatelů, kteří většinou skutek spáchají jen jednou za život. K recidivě zde teda většinou nedochází. V případě, že jich spáchají více, tak ale v blízké časové návaznosti. Naopak u pachatelů, kteří spáchají skutek po předchozí přípravě je jasné, že následně bude spíše jednat racionálně s lepší sebekontrolou, avšak není to podmínkou. Mají však prostor během plánování na to, aby si vytvořili lživý a smyšlený scénář. Tyto osoby se mohly v minulosti už s pácháním trestné činnosti setkat, avšak s jiným druhem. Značně složitý vyšetřovací proces nastává tehdy, jestliže jde o vraha, který spáchal vraždu jako člen organizované skupiny. Členové organizované skupiny svou přípravu nepodcení, neboť se mnohdy na střet s policií řádně připravují. Tato skupiny má své členy kvalitně vyškolené a jsou dostatečně technicky vybaveni a finančně zabezpečeni.¹⁶

4.1 Soudní psychiatrie

Kriminalistika do svého zkoumání může využít cenné pomoci soudní psychiatrie. Zjištění, které pramení ze soudní psychiatrie, lze následně využít při odhalování a vyšetřování trestné činnosti. Sama soudní psychiatrie se přiklání k názoru, že osobnost pachatele se projevuje už během přípravy ke spáchání trestného činu. Svou roli zde hraje temperament, charakter a v neposlední řadě i intelektové předpoklady.

Existuje několik forem, kterými může soudní psychiatrie pomoci oboru kriminalistiky. První z forem je soudně znalecká psychiatrická expertíza. Její využití se obvykle používá až ve fázi uzavírání vyšetřovacího spisového materiálu, jelikož musí vycházet z určité škály faktických příčin a poznatků. Druhá nápomocná forma je pomocí konzultací. Zde mohou být vyšetřovatelům či operativně pátracím orgánům poskytnuty pomocí soudního znalce cenné poznatky. Lze zde konkretizovat osobnost pachatele, jelikož provedení trestného činu se zrcadlí s psychikou pachatele. Další forma se využívá ta, kdy se předávají poznatky a zkušenosti ze soudní psychiatrie přímo kriminalistům. Kriminalisté se setkávají s mnoha typy osob. Tyto osoby mohou například trpět psychickou poruchou. Znalost soudně psychiatrické problematiky tvoří pro kriminalisty

¹⁶ STACH, J. *Metodika vyšetřování vražd*, Praha: Policejní akademie České republiky, 2005. s 21-22.

určitou potřebu pro úspěšný výkon jejich práce, tak aby byla celková metodika vedena správným směrem. Dále se mezi soudní psychiatrií a kriminalistikou vede vlastní podíl ve výzkumných úkolech, který souvisí s jejich rozvojem.¹⁷

Otázka, kterou si odborníci kladou, zní: „Proč lidé zabíjejí?“ U většiny spáchaných vražd to pokrývají s nadsázkou řečeno normální či alespoň pochopitelné duševní stavy, kam lze zařadit například hněv, zuřivost, impulzivitu, strach či žárlivost. Avšak na vědomí třeba brát fakt, že mezi těmito stavy a duševní poruchou může existovat tenká hranice v době usmrcení. Například při psychotické vraždě, kdy vrah plně ztratí kontrolu nad reálným světem. Může se zde projevit propadnutí bludům, halucinací či schizofrenie.¹⁸

Každý z psychologů a psychiatrů zastává jiný názor a pohled na vznik osobnosti pachatele. Avšak jeden z prosazovaných pochází z počátku 20. století, kdy německý psychiatr Ernst Kretschmer popsal ve své knize výzkumy z tohoto odvětví, avšak až v roce 1949 William Sheldon metodicky sjednotil ve své knize problematiku tělesného typu s možnou delikvencí. Zastával názor, že každá osoba se řadí do jedné ze tří kategorií. Patří mezi ně endomorfové, mezomorfové a ektomorfové.

Po výzkumném vyšetření, které Sheldon provedl, dospěl k závěru, že delikventi mají sklon k rysu mezomorfnímu (atletická a svalnatá postava, agresivní a výbušná povaha). Tuto teorie však nadále zkoumali další odborníci, kteří ji zprvu podporovali, avšak později došli k závěru, že delikvence nesouvisí pouze se stavbou těla, ale také závisí na biologických a psychologických faktorech a současně i na působení prostředí.¹⁹

¹⁷ DUFEK, M. *Některé problémy soudní psychiatrie*. Praha: Univerzita Karlova. 1974. s. 19-22.

¹⁸ TAYLOR, R. *The Mind of a Murderer: A Glimpse into the Darkest Corners of the Human Psyche*. London: Wildfire, 2021. s. 1-2.

¹⁹ INNES, B. *Největší sérioví vrazi historie: Jak psychologické profilování pomáhá při řešení trestných činů*. Přeložil Jan Šindelka. Praha: Universum, 2023. s. 16.

5 Osobnost oběti vražd

S osobností oběti se pojí pojem „viktimologie“ Tato disciplína zkoumá a analyzuje vzájemnou roli a interakci ve vztahu mezi pachatelem a obětí. Současně s tím se zajímá o to, do jaké míry oběť přispěla ke vzniku a průběhu trestného činu.

Určité poznání se věnuje i viktimogenním situacím, které lze chápat jako určitá místa či časové okamžiky, které se pojí s větším rizikem možného ohrožení. V případech, kdy tato ohrožená místa přesto dotyčná osoba navštěvuje, tak nastává větší pravděpodobnost toho, že se staneme obětí nějakého trestného činu.

Pojem „viktimizace“ lze definovat jako proces, kdy se potencionální oběť trestného činu stává skutečnou obětí trestného činu, jelikož dochází k procesu poškozování a způsobování újmy.²⁰

Termín „viktimnost“ lze specifikovat jako souhrn předpokladů, které nasvědčují tomu, aby se osoba stala obětí trestného činu. Každý, kdo je součástí lidské společnosti, se může stát obětí trestného činu, avšak určité osoby k tomu mají větší předpoklady. Faktory, které ovlivňují vyšší míru viktimnosti jsou např. příslušnost k rizikovým skupinám (například rizikové profese či minority, abnormální způsoby chování (například narkomani či homosexuálové) a osobnostní vlastnosti (například agresivita či důvěřivost)²¹

Statistické ukazatele v souvislosti s touto problematikou ukazují, že nadpoloviční část obětí měla s pachatelem blízký či příbuzenský vztah. V případech, kdy dochází k vraždám se sexuálním motivem může docházet k situacím, kdy sama oběť odstartovala s provokativním chováním. Provokace častokrát může v pachateli vzbudit touhu zaútočit.

I přes to že se může obětí trestného činu vraždy stát kdokoliv z nás, tak nelze tuto složku kriminalistické charakteristiky podcenit. Právě naopak vztah mezi obětí a pachatelem má prioritní postavení pro následující tvorbu vyšetřovacích verzí.²²

²⁰ ČÍRTKOVÁ, L. *Policejní psychologie*. 2. rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. r. o., 2015. s. 212-214.

²¹ ZOUBKOVÁ, I. a MOULISOVÁ, M. *Kriminologie a prevence kriminality*. Praha: ARMEX PUBLISHING s. r. o., 2004. s. 28.

²² STACH, J. *Metodika vyšetřování vražd*. Praha: Policejní akademie České republiky, 2005. s. 27.

6 Motivy vražd

Aby mohlo dojít ke správnému objasnění případu, tak je třeba znát motiv vraždy. Právě motiv hraje zásadní roli pro následující úkony ve vyšetřování. Požadavek na zjištění motivu mají však i soudy už během přípravného řízení. Tato informace je poté určující pro rozhodnutí o stanovení výši trestu. Každá spáchaná vražda se odlišuje svým motivem. V souhrnu je lze uvést do několika kategorií.²³

Velkou roli hrají v páchání vražd mezilidské, příbuzenské a rodinné vztahy. Právě zde mnohdy dochází k výměně názorů, pomstě či v nesouhlasu v majetku. Mezi osobami poté panuje nenávist a žárlivost. Mnohokrát dochází k vyvrcholení msty až k samotné vraždě.

Nemálo se setkáváme s případy, kdy dojde k loupeži s následnou vraždou. Tento čin lze nazvat loupežnou vraždou. K těmto situacím může docházet jak mezi příbuznými, tak i cizími osobami. Pocit finančního zisku je pro pachatele uspokojující.

V rámci typických motivů nelze vynechat ani odstranění svědka či oběti. Zde hovoříme o protiprávních jednáních, která pachatel způsobil, avšak byl viděn jinými osobami, tedy očitými svědky. Jestliže dojde k znásilnění či pohlavnímu zneužití, tak pachatelův plán směřuje k odstranění oběti, aby nemohlo dojít k nahlášení trestného činu a svědecké výpovědi.

Jednu velkou kapitolu tvoří sexuální vraždy. Zcela jistě lze říci, že sexuální vražda zde není u pachatele jeho prvním protiprávním jednáním. Avšak v malých procentech mohou nastat výjimky. Pachatelé těchto vražd bývají nemocní jedinci, kteří mají tendenci takové násilné jednání opakovat, a proto zde častokrát hrozí problém recidivy. Velké úsilí směřuje policie k tomu, aby našla pachatele, ale i současně jejich prioritou spočívá v tom, aby se pachatel nedopustil spáchání další sexuální vraždy.

Za finanční úplaty jsou páchány vraždy za úplatu. Objednavatel předá finanční odměnu pachateli. Ten následně provede požadavek od objednavatele. Obyčejně však si volí další osobu či osoby na pomoc.

²³ STRAUS, J. a kol. *Kriminalistická metodika*. 2. rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. r. o., 2008. s. 96.

Lidé s cílem velkého zisku či vůbec samotnou legalizací zisku mnohdy využívají různých pomocných sil. Jedná se například o advokáty či spolupodnikatelé. Avšak po nějaké době jsou jim tyto osoby spíše na obtíž a dochází tzv. likvidaci svědků.

K vraždám může docházet i ve spojitosti s podnikáním, financemi či dluhy. V cestě za ziskem mnohdy movitým osobám překážejí v životech pomocné síly z minulosti či různá povolání. Dochází k likvidaci svědků, jako jsou advokáti či spolupodnikatelé. Naopak i do problému dluhů se movití lidé mohou dostat. Proto dochází k vymáhání dluhů, ať už v podnikatelské sféře či formou podvodů.

Konkurence představuje významný faktor pro spáchání vraždy, kdy dochází k osobním konfliktům při nedohodě. Zlikvidovat konkurenci proto pachatel volí jako řešení. I vydírání má své důvody. Patří sem například vztahy na pracovišti, rodinné vztahy, mezilidské vztahy či únosy.

Významným fenoménem v dnešní době se stává rasová a národnostní nesnášenlivost, kde v nejhorších případech dochází k vraždám. Důvodů může být několik, ať už z důvodu barvy pleti, kultury, náboženství či osobní nenávisti.²⁴

²⁴ STACH, J. *Metodika vyšetřování vražd*. Praha: Policejní akademie České republiky, 2005. s. 27-31.

7 Metodika vyšetřování

Metodika vyšetřování má pro jednotlivé druhy trestných činů určitý uspořádaný systém poznatků a doporučení s pevně stanovenou strukturou. Jsou v ní zahrnuty komponenty, které jsou řešeny.

Definici metodiky vyšetřování uvádí odborná literatura „Kriminalistická metodika“ od autora Jiřího Strause a kolektiv následovně:

„Metodika vyšetřování je ta část kriminalistické vědy, která odhaluje a zkoumá zákonitosti vzniku stop a zvláštnosti postupů při vyhledávání, zajišťování a využívání stop, jiných soudních důkazů a kriminalisticky významných informací s ohledem na určitý typ trestného činu a předpokládanou typovou vyšetřovací situaci.“²⁵

7.1 Typické stopy

Stopy jsou během vyšetřování důležitý zdroj informací. Dochází zde k určité změně v materiálním prostředí nebo ve vědomí člověka. Právě svou příčinou souvisí tato změna s vyšetřovanou událostí, ať už ze souvislosti místní či časové.²⁶

U vražd se nám vyskytuje nespočet stop. Lze je dělit do několika kategorií, avšak každá z nich nám přinese nové poznatky o spáchaném činu. Obecně jsou typickými stopami materiální stopy a paměťové stopy.

- Materiální stopy: jejich nález je na místě činu, na místě nalezení mrtvolky, na těle i oděvu mrtvolky i pachatele, na místech souvisejících s přípravou a utajováním vraždy, na vraždících nástrojích. Materiální stopy se následně dělí na podkategorie.
- Daktyloskopické stopy: daktyloskopie = moderní nauka o papilárních liniích, slouží ke kriminalistické identifikaci (zjištění totožnosti) pachatele či spolupachatelů, například otisky prstů

²⁵ STRAUS, J. a kol. *Kriminalistická metodika*. 2. rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. r. o., 2008. s. 14.

²⁶ KONRÁD, Z., PORADA, V., STRAUS, J., SUCHÁNEK, J. *Kriminalistika (Teorie, metodologie a metody kriminalistické techniky)*. 2. rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. r. o., 2021. s. 55.

- Trasologické stopy: trasologie = nauka, která se zabývá vyhledáváním, zajišťováním a zkoumáním stop nohou, dopravních prostředků a dalších objektů – například pro určení mechanismu usmrcení, například stopy pneumatik
- Biologické stopy: velká důkazní hodnota (pokud nejsou zničeny), stopy z těla oběti či pachatele – krev, sliny, vlasy, chlupy
- Mikrostopy (mikročástice): drobné částice prachu, biologických či chemických materiálů, analýza DNA
- Stopy násilí na těle oběti (spolupráce se soudním lékařstvím): vypovídají o typu a intenzitě násilí – rány, škrábance, zlomeniny
- Balistické stopy: stopy na střele a nábojnici, stopy po střelbě na oděvu či těle oběti, povýstřelové zplodiny na těle či oděvu pachatele
- Výše uvedené stopy jsou pouze příkladem, avšak existuje několik dalších nespočet stop. Dále lze uvést stopy po chemických procesech (například poleptání), stopy po působení určité energie (například elektrické energie)²⁷
- Některé ze stop nám ještě více mohou přiblížit osobu pachatele. Jedná se například o stopy, které mají vypovídající hodnotu o schopnostech a znalostech pachatele. V případě oddělení části těla od zbytku těla nebo příprava nástražného výbušného systému. Velký přínos mají stopy, které jsou typické pro život pachatele. Ve většině případů jde o drobné částice, například z místa jeho pracoviště.²⁸
- Paměťové stopy – ve vědomí osob
- Paměťové stopy nám poskytnou osoby, které pozorovaly průběh vraždy či některou z fází vraždy. Právě jejich výpovědi přináší pro vyšetřování velmi cenné informace. Dozvídáme se zde informace o pachateli, odkud přišel, jak dlouho pobýval na místě činu, odchodu pachatele z místa činu a o případných konfliktech mezi pachatelem a obětí.
- Sama oběť může poskytnout paměťové stopy, avšak pouze v případě, že došlo k pokusu o vraždu a oběť ji přežila.
- I v mysli samotného pachatele zůstávají paměťové stopy. Pachatel vnímá mnohdy situaci velmi dobře a jeho následné vzpomínky na čin jsou v kvalitní míře. Mnohdy se pachatel k události ve své mysli vrací, což způsobuje pomalé zapomínání. Negativní emoce mohou u pachatele vyvolat i ztrátu paměti.

²⁷ STRAUS, J. a kol. *Kriminalistická metodika*. 2. rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. r. o., 2008. s. 97.

²⁸ STACH, J. *Metodika vyšetřování vražd*. Praha: Policejní akademie České republiky, 2005. s. 33.

- Svou speciální kategorii zastupují svědci, kteří kvůli obavám ze msty mají strach vypovídat. Stojí si za tím, že určitou skutečnost neviděli a v paměti jim nic z tohoto nezůstalo. V těchto případech je možnost využít tzv. „Utajeného svědka“ dle §55 trestního řádu. Používá se zde modulátor hlasu, který změní hlas vypovídajícího. Vypovídající se v těchto případech nachází v jiné místnosti. Tento způsob je pro svědky přesvědčující k tomu, aby jejich obavy zmizely a mohlo dojít k výpovědi.²⁹
- Informace, které se získají ze stop na místě činu lze rozdělit do dvou kategorií, jimiž jsou „informace prvotní“ (přímo zanechány na místě činu – například znaky obuvi osoby – typ podrážky) a „informace odvozené“ (možnost odvození z informací prvotních)³⁰

7.2 Typické vyšetřovací situace

Aby mohla vzniknout vyšetřovací situace, především ta počáteční, je třeba mít shromážděné informace, které se činu týkají. Vyšetřovací situace poté závisí i na tom, jaký charakter, rozsah a obsah určité informace o činu mají³¹

Svou hlavní roli hraje to, zda je známá oběť či pachatel. Není však podmínkou, že vždy víme totožnost pachatele či oběti. Častokrát se stává, že je známá totožnost jen jednoho z nich. Může nastat i situace, kdy dochází k objektivním předpokladům, že k vraždě došlo, ale není nalezena oběť či dokonce i pachatel.

1) Je znám pachatel i oběť:

Je-li znám pachatel i oběť, tak mohou nastat tři možné situace. Pachatel trestný čin doznává, pachatel trestný čin popírá či je pachatel na útěku.

V možnosti 1, kdy je znám pachatel (trestný čin doznává) a je známá i oběť, tak v tuto chvíli je tato situace příznivá. Hlavním úkolem vyšetřovatelů je, aby došli do bodu, kdy pachatel prozradí takovou informaci, která bude známá jen jemu a policistům, kteří ohledávali místo činu a prováděli další úkony. Právě tato informace má být klíčová pro to, aby obviněný prokázal, že je opravdu pachatelem a stal se z něj obžalovaný.

²⁹ STRAUS, J. a kol. *Kriminalistická metodika*. 2. rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. r. o., 2008. s. 98.

³⁰ HEŘMÁNEK, J. *Ohledání místa činu*. Praha: Univerzita Karlova, 1973. s. 88.

³¹ STRAUS, J. a kol. *Kriminalistická metodika*. 2. rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. r. o., 2008. s. 98-99.

V možnosti 2, kdy je znám pachatel (trestný čin popírá) a je známá i oběť, tak je třeba mít obezřetný postup. Zde jsou prozatím známy pouze prvotní informace či výsledky svědků. Prozatím zde chybí potřebné znalecké posudky k zajištěným stopám či výsledky z expertíz. Během výlehu obviněného je třeba dbát na správné položení otázek k jeho případnému vztahu k oběti. Obviněný musí být také předaný technikům, kteří by mohli zajistit stopy, které by mohly mít případnou souvislost mezi obviněným a obětí či místem činu nebo místem nálezu mrtvoly. Právě tyto důkazy mají velkou hodnotu pro případ uvalení vazby. Zde se postupuje dle §67 trestního řádu.

V možnosti 3, kdy je znám pachatel i oběť, avšak pachatel je na útěku, je nejvíce podstatné po takové osobě vyhlásit pátrání. Vytyčují se zde pátrací verze. Je třeba vytěžit informace o podezřelém od blízkých či příbuzných osob. Prověřují se místa, která mají s pachatelem určitou souvislost, ať už z přítomnosti či minulosti. Hlavním cílem je zadržení takové osoby. Samozřejmostí je i to, aby nedošlo k případnému zahlazování stop či páchání další trestné činnosti. Pokračování v páchání trestné činnosti je běžné například u sexuálních vražd.

2) Je známá oběť – pachatel je neznámý:

V situace 1, kdy je známá totožnost oběti, avšak pachatel je neznámý, patří mezi nejčastější vyšetřovací situaci vražd. Zde je třeba vytyčit všechny možnosti, které jsou k případu reálně možné. V případě, že jsou stanoveny původní verze, je třeba se jimi zabývat. Nesmí zde dojít k pochybení, že by se některá z verzí neprověřila. Mohlo by dojít k následku, že by byl pachatel stále nedopaden. Ve většině případů bývá mezi obětí a pachatelem přímý vztah, avšak je možné se setkat i s výjimkami.

V situaci 2, kdy není známá totožnost nalezené oběti a není znám ani pachatel, je logické, že patří mezi velmi náročné. Zde je prvně nejvíce úsilí vkládáno především ke zjištění totožnosti oběti. Pokud je zjištěna totožnost oběti, tak se postupuje shodně, jako u výše zmíněné situace 1. Pro tento případ, kdy zjišťujeme totožnost oběti, je třeba se zabývat každým detailem, který by k tomu mohl být nápomocný. Jedná se například o stopy z místa činu či nálezu, věk mrtvoly, oděv, šperky či obsah kabelek. Mezi jednu z využívaných pomocných možností řadíme i registr pohřešovaných osob na Policejním prezidiu.

3) Není známa totožnost oběti, je znám pachatel:

Mezi méně častou vyšetřovací situací patří i ta, kdy se pachatel doznává ke skutkům (obvykle série vražd), které však pro policii nejsou dosud známy z důvodu, že nebyly nahlášený. I takové podněty je třeba prověřit, aby nedošlo k určitému pochybení.

- 4) Jsou objektivní předpoklady, že k vraždě došlo, ale není k dispozici oběť, ani pachatel:

Mezi obvyklé důvody patří například situace, kdy je na určitém místě nalezen velký obsah krve jednoho člověka a z lékařského hlediska je pro osobu takový útok nemožné přežít. Další z možností je, že je známá skutečnost, že má podnikající osoba důležitou schůzku a má u sebe velký obnos peněz. Avšak z ničeho nic zmizí bez jakéhokoliv vysvětlení. I takovými případy je třeba se zabývat.

- 5) Jsou objektivní předpoklady, že k vraždě došlo, ale není oběť, pachatel přesto vraždu doznává:

Zde hovoříme o velice výjimečných případech, kdy během výslechu je třeba u pachatele či osoby, která se k činu hlásí, prověřit místo činu či místo ukrytí těla, které osoba uvádí. Až poté je třeba se zabývat dalšími úkony.

Dle výše uvedených situací, které se od sebe liší v určitých znacích, lze usoudit, že každá vražda je specifická. Některé ze situací jsou pro vyšetřování jednodušší a průběh vyšetřování je rychlejší. Jiné jsou naopak velmi náročné a je třeba většího úsilí. Část z nich lze zařadit do skupiny obvyklých situací a některé zase jako velmi málo vídaných.³²

7.3 Zvláštnosti předmětu vyšetřování

Přednostně jde o snahu v tom, aby byla co nejrychleji zjištěna příčina smrti. Na těle nalezené mrtvoly provede lékař obhlídku těla. Předběžně tak může určit příčinu smrti, Dochází zde i k prvotní obhlídce místa nálezů a případně i k výpovědím očitých svědků. Pokud však je zjištěno úmyslné jednání ze strany pachatele s následnou smrtí člověka, tak je vyšetřování odstartováno dobrým směrem. Avšak je třeba dbát na to, že tento počátek vyšetřování je spojen i s otázkami, zda se jedná o vraždu, sebevraždu či smrt bez cizího zavinění či z nedbalosti.

Na místě, kde byla mrtvola nalezena, je třeba si uvědomit fakt, že toto místo nálezů nemusí být místem činu. Je zde možné, že pachatel oběť přemístil. Místo činu je častokrát spojeno s určitým vztahem ať ze strany pachatele či oběti. Další důležitou otázkou je doba smrti. Definitivní závěr ohledně této otázky je až po pitvě.

³² STACH, J. *Metodika vyšetřování vražd*. Praha: Policejní akademie České republiky, 2005. s. 34-37.

Tím nejvíce zásadním a důležitým krokem ve vyšetřování, a především k usvědčení pachatele je zjištění totožnosti mrtvoly. Totožnost lze zjistit pomocí osobních dokladů či svědecké výpovědi. Pokud však není zjištěna ze zdrojů z místa nálezu mrtvoly, je třeba na zjišťování totožnosti mrtvoly okamžitě začít pracovat. Jak už bylo výše zmíněno, obvykle bývá mezi pachatelem a obětí nějaký vztah. Může se jednat o vztahy rodinné, přátelské či pracovní. Nemusí to tak vždy být, například v případě vražd na objednávku se jedná především o vztah mezi objednavatelem a obětí.

Způsob, jakým byla smrt spáchána a pomocí jakých prostředků souvisí s ohledáním místa činu či nálezem oběti. Protokol o ohledání místa činu, by měl obsahovat několik zásadních informací. Řadíme mezi ně vražedný prostředek, způsob spáchání, příchod a odchod z místa činu a další.

Je možné se setkat i s případy, kdy se pachatel snaží vraždu utajit. Z jeho rozhodnutí toto udělat, si odvodíme, že je možné, že skutek předem připravoval. Pokud však skutek předem nepřipravoval, a i přesto dojde k manipulaci s mrtvolou, tak je možnost, že nebude vraždu doznávat. Nové stopy však vznikají i v případě, že se pachatel rozhodne převážet či ukrývat oběť. Tím může dojít k jeho prozrazení.

Předmět, kterým byl skutek spáchán, má pro vyšetřování spoustu významů. První výhodou je ta, kdy se policie poprvé setká s podezřelou osobou. V této době to má pro ně velkou psychologickou výhodu. Na vražedném prostředku se dále mohou vyskytovat identifikační znaky, které mohou být druhotné či individuální. Pro specifikaci pachatele nám i vražedný prostředek přináší určité informace. Právě pro výše zmíněné důvody je třeba vražedný prostředek dohledat co nejrychleji.

Stopy jsou klíčovými informacemi při vyšetřování. Všechny stopy, které byly při ohledání nalezeny a zjištěny, je třeba shromáždit. Je třeba dbát na to, aby byly všechny stopy řádně zajištěny. V případě pochybení a nezajištění všech stop, by docházelo k neprofesionálnímu přístupu. Je podstatné si uvědomit, že každá jedna stopa může mít pro celé vyšetřování velký význam a být právě ta klíčová. Mnohdy by se mohlo zdát, že nějaká stopa nebude podstatná či nebude hrát určitou roli ve vyšetřování, ale ve výsledku to může být úplně naopak.

Zjistit činnost, kterou oběť prováděla před spácháním útoku na ni, přináší další potřebné informace o skutku. Vycházíme zde z toho, že je zjištěna totožnost oběti. Pro případné zjištění doby smrti oběti je vyhovující zjistit pohyb oběti, případná předchozí

setkání či se oběť nedostala do nějakého konfliktu. Jestliže jsou zjištěny tyto informace, je pravděpodobnější zjistit, kdo je pachatelem.

Motiv vraždy má svůj význam na chování pachatele tak i na vyšetřování. Lze z toho odvodit i to, jaký měl pachatel s obětí vztah, jaké je jeho myšlení či jeho životní zkušenosti. Do životních zkušeností lze zařadit i recidivu, tedy fakt, že pachatel má už ze své minulosti zkušenosti s trestnou činností.

Nejen stopy z místa činu nám přinesou potřebné informace, ale i výpovědi svědků. Svědci by měli své argumenty uvádět pravdomluvně a věrohodně. Pro policisty a další orgány činné v trestním řízení je třeba, aby svědek spolupracoval a nedocházelo jen k „vodění za nos“. Stejně tak jako stopy z místa činu nám mohou být užitečné i svědecké výpovědi.³³

7.4 Zvláštnosti podnětů k vyšetřování

Oznámení ze strany občanů o nálezů mrtvolý či části těla bývá obvykle telefonicky. Úkolem policisty je vytěžit od oznamovatele co nejvíce potřebných informací, aby se mohlo zahájit potřebné šetření. Musí však počítat s tím, že dotyčná osoba je z nálezů mrtvolý v emočním rozrušení a je třeba takovou osobu v první řadě uklidnit. V tuto chvíli je pro policistu podstatné, aby oznamovatel zodpověděl na základní kriminalistické otázky. Především je podstatné popsat, jak situace s nalezeným tělem vypadá. Může se stát, že oznamovatel v neklidu nemůže stoprocentně určit, zda je opravdu nalezená osoba mrtvá. To však nezlehčuje situaci. Oznamovatel by měl policistovi popsat, v jakém stavu je poškozený. Zda se například jedná o pravděpodobnost čerstvé vraždy či těla v rozkladu.

V případě, že oznamovatel byl součástí incidentu, tak je třeba od něj získat informace o celé situaci. Právě toto je podstatné pro pátrání po pachateli a pro následné úkony. Proto je třeba získat stručný popis toho, zda skutek viděl, případně co a odkud. Samozřejmostí je i získání totožnosti oznamovatele a případný kontakt na něj.

Díky telefonickému oznámení získáme základní informace o situaci, ale ty nám však nestačí. Musíme zjistit potřebné detaily ohledně nálezů mrtvolý. Policista od oznamovatele zjišťuje dále okolnosti nálezů mrtvolý, případná změna polohy mrtvolý,

³³ STACH, J. *Metodika vyšetřování vražd*. Praha: Policejní akademie České republiky, 2005. s. 38-40.

případné přemístování předmětů v blízkosti těla, přítomnost oznamovatele a informace k případným změnám situace po nálezů těla. Poté je na místo vyslána policejní hlídka, která z místa činu předá informace na Okresní ředitelství PČR.³⁴

Dalšími ze způsobů je oznámení občanů o pohřešované osobě. Může se například jednat o situace, kdy má dotyčný podezření, že došlo k úmyslnému usmrcení.

Může však dojít i k doznání pachatele ke skutku, který nebyl doposud pro policii znám. Dochází k určitému sebeobvinění. Zde se policii dostává do dvou míst, kterými jsou podceňování či přeceňování takového oznámení.

I operativní pracovníci Policie ČR mohou podat oznámení. Jedná se o složky Policie ČR, které pracují uvnitř struktur, kde dochází k páčání trestné činnosti.

Při oznámení ze strany zdravotníků se setkáváme s případy, kdy se vyžaduje pomoc pro zraněnou osobu za poskytnutí úplatku ze strany pachatele, s tím že zdravotník nenahlásí zranění na Policii České republiky.

Jestliže je oznámení ze strany organizace, tak je velmi podobné jako oznámení ze strany občana. Avšak určitou indicií je fakt, že skutek spáchaný na konkrétním místě může ovlivnit pátrání po pachateli. Zde hovoříme například o podezřelém úmrtí zaměstnance.³⁵

7.5 Zvláštnosti počátečních úkonů

První z případných situací je ta, kdy je osoba pohřešována. Může zde být podezření o jejím zavraždění. Z tohoto důvodu je třeba provést několik počátečních úkonů.

Přednostně je třeba vyslechnout oznamovatele, případně ostatní blízké osoby. Tímto výslechem zjišťujeme, kdy, kde a za jakých okolností byla osoba naposledy viděna. Je třeba uvést její detailní popis, základní informace o každodenních činnostech osoby. Uvádí se i zdravotní stav osoby. Je třeba vytěžit, jaké má osoba blízké osoby a případný vztah s nimi (případně nepřátelé). I samotný oznamovatel by měl vyjasnit, jaký má vztah k pohřešované osobě, jelikož může být pachatelem právě i on.

³⁴ CHMELÍK, J. a kol. *Rukověť kriminalistiky*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. r. o., 2005. s. 324-326.

³⁵ STACH, J. *Metodika vyšetřování vražd*. Praha: Policejní akademie České republiky, 2005. s. 41-42.

Dalším krokem je pátrání. Ze začátku se provádí osobní pátrání, kde je předpokládáno, že má osoba pobyt či pohyb. Až poté se provádí pátrání celostátní. Pokud je potřeba, lze využít pomocných prostředků. Například se jedná o služebního psa, hasiče či širokou veřejnost. Využívá se zde i evidence neznámých mrtvol či kostrových nálezů.

Je třeba provést prohlídku bytu, nebytových prostor a pracovišť pohřešované osoby. Hledáme zde dopis (na rozloučenou či výhružné), různé poznámky, doklady. Je zapotřebí prověřit i osobní věci, telefonní seznam, dopisy, počítačovou databázi a podobně.

Velkou roli hraje i způsob života osoby. To, s kým se setkávala, jak byla finančně zabezpečena, jaký měla majetek a celkový styl života. Tím, že dojde k prověření věrohodnosti výpovědí od vyslechnutých osob, tak zároveň prověřujeme jejich alibi ohledně doby zmizení osoby a další.

Druhá z případných situací je ta, kdy je mrtvola nalezena. Zde jako počáteční úkony považujeme zjištění totožnosti mrtvoly, příčinu smrti, způsob a motiv usmrcení. Dále je třeba provést několik počátečních úkonů.

Přednostně je třeba vyslechnout oznamovatele. Od něj musíme zjistit detaily ohledně nálezu mrtvoly. Jedná se o to kde, kdy a za jakých okolností ji našel. Dále je třeba zjistit, zda dotyčný zná identitu mrtvoly a případně zda viděl něco podezřelého v okolí místa.

Jestliže byla Policie České republiky vyrozuměna krátce po spáchání činu, tak je potřeba pronásledovat pachatele po horké stopě. Tím je myšleno i případné přehrazení cest pachateli.

Dalšími potřebnými výslechy jsou výslechy příbuzných. Od nich vytěžíme detailní informace o oběti. Zajímá nás, jaký vedla osobní život, rodinné poměry, majetkové poměry a způsob života. Zjišťujeme i kdo ji naposledy viděl a případně s kým se naposledy viděla. Je třeba uvést i kam mohla případně odejít a pokud je to známo, tak co měla za oděv a jaké věci měla s sebou.

Jedním z nejhlavnějších úkonů při vyšetřování vražd je ohledání místa nálezu mrtvoly a místa činu. Tato dvě místa nemusí být však totožná. V určitých případech se zde z pohledu stop setkáme s negativní okolností, což znamená, že na místě nálezu nejsou

například stopy krve. Avšak můžeme se setkat s tím, že tam stopy jsou, ale být by neměly, například stopy po vlečení mrtvoly.

Lékař provádí ohledání mrtvoly, tedy znalec z oboru soudního lékařství. V první řadě se provádí orientační ohledání na místě a až poté podrobné na patologii. Díky prohlídce a pitvě mrtvoly, což považujeme soudně lékařské zkoumání, zjistíme další detaily ohledně skutku. Řadí se mezi ně příčina smrti, zranění na těle oběti, mechanismus usmrcení, doba mezi smrtí a ohledáním, způsob a prostředek k rozčlenění těla oběti.³⁶

7.6 Zvláštnosti vyšetřovacích verzí, plánování a organizace vyšetřování

Pro úspěšné vyšetřování vražd je třeba vytvořit reálné verze. Reálné verze se následně prověřují. Avšak aby došlo k jejich vytvoření, je třeba, aby kriminalisté byli podrobně seznámeni s místem a nalezenými stopami. Díky tomu si vytvoří představu o tom, co se pravděpodobně odehrálo. Dále je třeba mít výsledek ze soudní pitvy a znalost operativní situace. Prvotní úkony nám přinesou základní informace a pomocí nich se lépe orientuje ve vyšetřování. Důvod pro vznik vyšetřovacích verzí je vyšetřovací situace. Verze se vytyčují o pachateli, o totožnosti oběti, o podstatě události a příčině smrti. Pro příčinu smrti je třeba se zabývat tím, zda se opravdu jedná o vraždu a není to například sebevražda, usmrcení z nedbalosti či neopatrnost oběti.³⁷

Pro vyšetřování vražd se obvykle stanovuje 3-5 vyšetřovacích verzí. Není tomu tak vždy, záleží na možnostech použití sil a prostředků, které jsou k dispozici. Ideálně by měly být všechny verze prověřovány najednou. Na samotné plánování postupu během vyšetřování je složen tým, který má rozdělené jednotlivé úkoly. Úkoly jsou stanoveny na dobu, do které musí být splněny a za každý jednotlivý úkol zodpovídá konkrétní osoba. Důležité je poté uvést výsledek šetření. Jedině vedoucí týmu má informace o všech dosud získaných a zjištěných skutečnostech. Až poté jsou případně informováni o dalších detailech ostatní členové týmu.

Aby mohla být vyšetřovací verze zrealizována, tak je třeba mít dostatek informací z následujících úkonů. Tyto úkony uvádí učebnice od autora JUDr. Jana Stacha

³⁶ PROTIVINSKÝ, M. a KLVAŇA, K. *Základy kriminalistiky*. 2. vyd. Praha: ARMEX PUBLISHING s. r. o., 2007. s. 108-109.

³⁷ STRAUS, J. a kol. *Kriminalistická metodika*. 2. rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. r. o., 2008. s. 108.

„Metodika vyšetřování vražd“: „*Ohledání těla oběti, ohledání místa činu či nálezu mrtvoly, informace o způsobu spáchání či utajování vraždy, údaje objasňující možný motiv protiprávního skutku, veškeré dosud získané informace o oběti trestného činu, údaje dosud zjištěné z kriminalistických evidencí či na základě místní a osobní znalosti zainteresovaných policistů, údaje o věcech bezprostředně souvisejících s obětí*“³⁸

7.7 Zvláštnosti následných úkonů a zapojení veřejnosti do vyšetřování

Lze sem zařadit několik úkonů, které pomáhají k samotnému vyšetřování. Jedním z nich je spolupráce se soudním znalcem, který díky kriminalistickým expertízám může pomoci objasnit některé skutečnosti. Musí být včas odevzdány všechny zajištěné stopy k expertízám. Jedná se totiž o specifické metody práce z různých odvětví. Jaké příklad lze uvést kriminalistická balistická expertíza či kriminalistická daktyloskopická expertíza.³⁹

Dále lze hovořit o výslechu obviněného. Přednostně nám jde o získání informací, které zná jen pachatel a policie, až poté případné doznání. Obecně bývá výslech velice náročný, jelikož se nikdo k tomuto skutku přiznat nechce. Ještě složitější výslechy jsou v momentě, kdy se jedná o vraždy plánované a pachatel měl dostatek času si vymyslet lživou verzi a alibi. Během výslechu se zabýváme vztahem pachatele k oběti, popisem dne vraždy, motivem vraždy, přípravou vraždy, mechanismem vraždy, jednáním po spáchání vraždy a případnými spolupachateli.

Jak už bylo zmíněno, tak i svou roli hraje výslech svědka. V případě, že došlo k pokusu vraždy, tak jako svědek je brána i poškozená osoba, tedy oběť.

V závěru vyšetřování se provádí rekonstrukce trestného činu na základě výpovědi obviněného a s jeho dobrovolnou účastí. Mezi další úkony řadíme vyšetřovací pokus, domovní prohlídky či rekognici mrtvoly.⁴⁰

Jestliže se svědek setkal in natura s pachatelem vraždy, tak se využívá rekognice. Jedná se o takzvané znovupoznání pachatele. V případě, že je pachatel neznámý, tak se

³⁸ STACH, J. *Metodika vyšetřování vražd*. Praha: Policejní akademie České republiky, 2005. s. 47.

³⁹ STACH, J. *Metodika vyšetřování vražd*. Praha: Policejní akademie České republiky, 2005. s. 48.

⁴⁰ PROTIVINSKÝ, M. a KLVAŇA, K. *Základy kriminalistiky*. 2. vyd. Praha: ARMEX PUBLISHING s. r. o., 2007. s. 109.

využívá fotoalba, kde jsou pachatelé násilných trestných činů. Pokud je pachatel známý, probíhá běžná rekognice. Při využívání operativně pátracích prostředků je třeba dodržovat zákon a jednat v utajení, efektivně a cílevědomě.⁴¹

Zapojení veřejnosti do vyšetřování bývá velice časté. Jelikož tento závažný trestný čin vyvolá v lidech velice negativní emoce, tak mají ochotu se zapojit do vyřešení případu. Projevují velký zájem ve smyslu spolupráce při pátrání po pachateli a případně jeho usvědčení. Jelikož se někteří obávají vypovídat, tak je zde možnost využít možnosti „utajený svědek“ dle §55, odst. 2 trestního řádu. Pokud se jedná o neznámého pachatele, tak je pomoc veřejnosti velice důležitá. Případné informace ohledně případu vraždy jsou zveřejněny v rozhlase, televizi či tisku. Každá jedna informace ohledně pachatele, oběti či samotného skutku je velký přínos pro vyšetřování.⁴²

Výše uvedená metodika vyšetřování vražd nám ukazuje, jaký je běžný postup při vyšetřování vražd. Tyto znalosti z teoretické části jsou vyčerpávající a následně je využijeme pro praktickou část, abychom na případových kazuistikách poukázali na jejich význam v praktické kriminalistické činnosti.

⁴¹ STACH, J. *Metodika vyšetřování vražd*, Praha: Policejní akademie České republiky, 2005. s. 51.

⁴² STRAUS, J. a kol. *Kriminalistická metodika*. 2. rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. r. o., 2008. s. 114.

8 Praktická část

Praktická část bakalářské práce se dále dělí na dvě části, kterými jsou kazuistiky a rozhovory. V první části bylo využito kvalitativní a popisné metody výzkumu, jelikož se tato část zabývá případovými studii (tzv. kazuistikami), které popisují dvě dokonané vraždy a jeden pokus o vraždu. Tyto tři uvedené případy se od sebe zcela liší. V druhé části bylo taktéž použito kvalitativní metody výzkumu, avšak za využití rozhovorů se třemi bývalými vyšetřovateli vražd. Otázky v rozhovorech byly směřovány přímo ke konkrétním kazuistikám, kdy každou jednu vraždu vyšetřoval jeden z vyšetřovatelů. Při vzájemném propojení těchto metod bylo získáno detailnějších informací k jednotlivým vraždám a současně tak byly obdrženy nové poznatky o vyšetřování, které jsou běžně využívané v reálné kriminalistické praxi.

Tímto empirickým šetřením chtěla autorka za pomoci získaných dat specifikovat podstatný fakt, že každý z případů je zcela jedinečný, a i přes stanovenou metodiku je žádoucí jednotlivé vyšetřovací postupy aplikovat zcela individuálně dle potřeby případu. Avšak záměrem je taktéž zdůraznit vliv analýzy případů pro současnou kriminalistickou praxi.

8.1 Kazuistika 1

Jedny z nejvíce brutálních činů má na svědomí sériový vrah Ladislav Hojer (narozen 15. března 1958). Tento muž se vyznačoval značně odlišnou povahou, a to především sadismem a kanibalismem. Jen během tří let, a to konkrétně v letech 1978-1981, stihl zavraždit pět žen.⁴³

První vražda, kterou spáchal, se uskutečnila v noci z 1. na 2. listopadu roku 1978 v Děčíně. V tuto osudovou noc se Eva R., které v té době bylo 29 let, vracela z kina, kde byla za doprovodu svého manžela. Avšak na místo, které se poté stalo osudovým místem činu, se vydala z důvodu, že zde měla mít schůzku se svým milencem. Plánovaná schůzka s milencem se ovšem nekonala, jelikož si ji v posledním okamžiku rozmyslel. Jakmile

⁴³ DUCHOSLAV, P. Kanibal Hojer prý zabil pět žen a dopadli ho na základě výpovědi duševně nemocného pacienta. Nebo bylo všechno jinak? In *Security Magazin* [online]. Praha: Security Media, 2019 [cit. 2026-03-19]. Dostupné z: <https://www.securitymagazin.cz/security/kanibal-hojer-pry-zabil-pet-zen-a-dopadli-ho-na-zaklade-vypovedi-dusevne-nemocneho-pacienta-nebo-bylo-vsechno-jinak-1404059833.html>.

Eva R. dorazila k nábřeží Labe, tak na ni Ladislav Hojer zaútočil. Povalil ji na zem a uškrtil ji. V tomto případě však nedošlo k pohlavnímu styku, pouze nad mrtvolou Evy R. onanoval. Závěr jeho jednání dovršil tím, že na místě činu utrlh kopřivu, kterou poté zastrčil ženě do genitálu. Po nějakou dobu se však mezi podezřelé řadili dva muži, a to manžel i milenec ženy, jelikož byla Eva R. v době spáchání činu už potřetí vdaná.

Druhá vražda se odehrála v noci dne 9. února 1980 v nočním vlaku R770, jehož trasa byla z Prahy do Děčína. V tomto vlaku cestovala též Ivona S, které v té době bylo 25 let. Mladá žena v tuto noc však cestovala ve vlaku sama, jelikož její manžel, který byl vojenský důstojník, za ní vyjel až pozdějším vlakem. Avšak ve vlaku, kde se nacházela Ivona S, se nacházel též Ladislav Hojer, který v tu dobu absolvoval základní vojenskou službu. Tato cesta vlakem se stala ženě osudovou. Ve chvíli, kdy se žena vydala ve vlaku na toaletu, tak se na ni vrhl Ladislav Hojer, který ji zde přepadl a současně i uškrtil. K uškrcení využil její vlastní část oděvu, tedy šálu. Po tomto činu nad ženou taktéž onanoval. Jedinou věcí, která se po ženě našla, byla její bota, kterou vyhodil z okna vlaku. Ladislav Hojer vystoupil z vlaku v Ústí nad Labem, avšak hned poté se vrátil zpátky do Prahy. Vytěžením svědků bylo zjištěno, že opravdu byl nějaký voják, bez bližšího popisu, spatřen na nádraží v Ústí nad Labem. Z důvodu, že vojenská posádka nevěděla, že Ladislav Hojer někam odjel, tak mu tato situace hrála ve prospěch k tvorbě alibi. Než byl zjištěný opravdový pachatel, tak se též podezříval jeden rodinný příslušník od Ivony S. a jeden ze zaměstnanců drah. Klíčový byl však moment, kdy Ladislav Hojer při výpovědi uvedl, že cestoval vlakem do Děčína za kamarádem.

Třetí vražda se udála až v Košicích v srpnu 1980. Ladislav Hojer se původně vydal za svým kamarádem, avšak jeho plány se změnilly. U přehrady Ružín, kde se procházel i přes nepřízeň počasí, ho zaujala žena, které zde byla úplně sama. Tohoto momentu samozřejmě využil a zezadu ženu napadl. Po napadení ženu okamžitě uškrtil a současně tak ejakuloval. V ten moment však už u něj polevil zájem o ženu, tak se rozhodl ženy zbavit. Využil k tomu drát, kterým ji obvázal, zatížil kamenem a její tělo hodil do vody, ve které ještě nějaký čas on sám osobně strávil. Více jak po roce bylo teprve tělo objeveno chatari. Avšak k uplynuté době od smrti ženy nebylo možné z důvodu rozkladu těla ztotožnit, o koho se jedná. Z důvodu absence stop se dodnes neví identita ženy. Jediné, co se povedlo zjistit, dle zbytků oděvu, že žena pocházela z Československa. Odhadovaný věk byl určen v rozmezí 25 až 35 let.

Po nějaké době se Ladislav Hojer rozhodl spáchat další vraždu, a to konkrétně už čtvrtou. Osudový den byl tentokrát 30. ledna 1981 v Brně. Při procházce městem ho na tramvajové zastávce zaujala Ivana M, které v té době bylo 18 let. Ivana M. čekala v takto brzkých ranních hodinách na tramvaj, jelikož se vracela z plesu. Ladislav Hojer se s ní snažil navázat kontakt, avšak tato potřeba komunikace nebyla vzájemná. Z toho důvodu se Ivana M. rozhodla raději vzdálit od Ladislava Hojera. Avšak její reakce nebyla pro Ladislava Hojera uspokojivá, a proto ji povalil k zemi a přesunul ji do parku, který byl v blízkosti tramvajové zastávky. V parku došlo k brutálnímu jednání, které eskalovalo k znásilnění, pobodání s 39 bodnými ranami, až k samotnému uškrcení. Avšak tento brutální čin ještě pokračoval ve větší intenzitě. V Ladislavu Hojerovi se projevil známky kanibalismu, a proto po smrti Ivany M. se rozhodl odříznout její prsa a genitálie. Poté, co si je převezl domů, tak se nad nimi uspokojoval, avšak tímto to nekončilo. Po několika dnech, kdy měl části těla uchované doma, tak se v něm vzbudila potřeba ostatky uvařit a ochutnat. Avšak i po naservírování si ostatků s hořčicí a křenem dospěl k závěru, že ho tento pokrm nijak nenadchl a vyhodil jej do záchodu. Avšak už při samotném vyšetřování došlo k zápletce, kdy se k vraždě rozhodl přiznat student z Jordánska, avšak nebyl pravým pachatel vraždy. Současně s tím se pokusil o neúspěšnou sebevraždu. Záměr jeho přiznání byla teorie, že rodiče vezmou jako lepší verzi vězení než fakt, že má špatný studijní prospěch.

Pátá a taktéž poslední dokonaná vražda Ladislavem Hojerem se udála v pražském Motole, konkrétně u Motolského potoka ve večerních hodinách dne 3. října 1981. Tato oběť, jménem Anna Š., které v té době bylo 51 let, zapůsobila na Ladislava Hojera jako výrazně mladší žena, která v tu osudovou dobu byla na cestě domů z koncertu. Pro Ladislava Hojera byla ženy přitažlivá postava natolik lákavá, že se rozhodl ženu přepadnout. Před jejím znásilněním jí rozerval šaty za pomoci nože. I zde došlo k uškrcení vlastním oděvem oběti, tentokrát však její punčochou. Podáním svědeckých výpovědí bylo však zjištěno, že nějaký křik byl z okolí slyšen, avšak nikdo neměl tušení, o co se opravdu jedná. Mrtvá žena byla nalezena až kolemjdoucím, který shodou náhod měl cestu kolem místa činu, jimž bylo křoví.

Poslední ze série těchto případů je nedokonaná vražda. Opět na mladou ženu narazil na tramvajové zastávce, kde došlo současně k jejímu přepadení. Poté ji z místa přepadení přemístil do křoví. Tam se ji pokoušel znásilnit, avšak měl problém s erekcí, a proto po ní požadoval orální sex. Avšak poté ji surově zbil. Tímto však jeho jednání nekončilo, naopak po mladé ženě vyžadoval, aby si do svého přirození dávala všelijaké

předměty a současně s tím ji škrtil, mnohdy až do bezvědomí. Mladá žena se zachránila tak, že navrhla Ladislavu Hojerovi, že v tomto pro něj uspokojujícím jednání mohou pokračovat u ní doma. Avšak za podmínky, že se mladá žena oblékne, aby nešla po ulici nahá. Tento moment považovala mladá žena jako záchranu svého života a pokusila se utéct, ale to se jí bohužel nepodařilo, jelikož ji Ladislav Hojer dostihl. Jakmile ji dostihl, tak opět začal s násilnými projevy a tloukl jí hlavou o zem. Mladá žena svým voláním upozornila okolí a poštěstilo se jí tak, jelikož ji uslyšel muž, který následně na Ladislava Hojera začal rvát. Ten se zalekl a z tohoto místa utekl.

Odhalení pachatele přineslo také několik komplikací. Celý tento proces má spojitost v souvislosti s vyšetřováním jiné vraždy, kdy si vyšetřovatelé všimli, že na jejich oddělení sedí podobný typ pachatele, který se podobá osobě v jejich případě, který aktuálně vyšetřovali. Avšak shodou náhod se současně kolegové, kteří vyšetřovali vraždu Anny Š. dozvěděli, že se po hospodách vypráví, že pachatelem by měl být nějaký muž s bydlištěm v Řeporyjích. Mělo se jednat o psychicky nemocného člověka s násilnými projevy. Avšak tento psychicky nemocný muž u výslechu uvedl, že není pachatelem této vraždy, že pouze o této vraždě slyšel v hospodě, avšak s velice detailními informacemi. Proto museli vyšetřovatelé najít osobu, která tyto detailní informace roznášela po hospodách. Tento muž byl také nalezen a po jeho výslechu se vyšetřovatelé dozvěděli, že tyto informace pocházejí od muže jménem „Hojer“. Ladislav Hojer měl tedy být už třetí člověk, od kterého by tyto informace pocházely. Po analýze dosud získaných informací však bylo zjištěno, že muž, který sedí na jejich oddělení je právě Hojer. Tuto informaci však vyšetřovatelé, kteří pracovali na jiném vyšetřování vraždy, nevěděli. V momentech, kdy vyšetřovatelé hovořili s mužem, u kterého nevěděli, že je Hojer, kterého si na oddělení přivedli jiní kolegové, tak se jim z nervozity měl přiznat, že údajně zavraždil hodně osob. Proto následoval okamžitý výslech Ladislava Hojera s vyšetřovateli, kterých se tento případ týkal. Avšak později, kdy se vědělo, že dotyčná osoba je opravdu Hojer, tak začal obracet, že on rozhodně pachatelem není a nic neudělal. Jenže jeho emoce ho prozradily, především jeho nervozita a stres. Po několika hodinách se opravdu přiznal.

Přiznání k vraždám ovšem probíhalo postupně. Velký vliv na Ladislava Hojera měl vyšetřovatel Jiří Markovič. Ladislav Hojer si k němu vybodoval hodně blízký vztah a jako nějaký symbol dárku mu například přiznal vraždu, kterou spáchal.⁴⁴

⁴⁴ ŠTOČEK, J. a BECHYNKOVÁ, Lucie. *Vrah je v každém z nás (Knižní rozhovor s elitním kriminalistou z oddělení vražd)*. Brno: CPress, 2022. s. 117-124.

Po zatčení Ladislava Hojera a jeho následnému přiznání k vraždám byl vydán rozsudek. Za toto brutální jednání byl odsouzen k trestu smrti. Den popravy v pankrácké věznici připadl na čtvrtek 7. srpna 1986. Jelikož jeho náprava nebyla už možná. Jeho primitivní, protispolečenská a agresivní osobnost se vyznačovala několika neobvyklými osobnostními odchylkami, mezi které patří např. kanibalismus, sadismus, schizoidní rysy, mentální zaostalost, neprojevení lítosti a neuvědomění si svých činů.

Motiv u vražd, které spáchal byl převážně sexuální, jelikož zde převážně docházelo až k sadismu, kanibalismu a pocitům, že má nad obětí moc. Tyto projevy vycházely z jeho osobnosti, která se vyznačovala především pocitem méněcennosti a nízkým sebevědomím.⁴⁵

8.2 Kazuistika 2

Vrah Michal Šubrt (18 let) se dopustil hrůzostrašného činu dne 4. prosince 2000, kdy zavraždil své členy rodiny. Jednalo se o členy rodiny, a to konkrétně jeho matku, nevlastního otce a teprve tříletého bratra. Této několikanásobné vraždy se dopustil v místě svého bydliště, konkrétněji v jejich rodinném domě v Praze.

Dle dopisu, který napsal Michal Šubrt jako součást doznání, probíhal osudový den následovně. V tento tragický den se Michal Šubrt rozhodl, že místo školní výuky si raději udělá vycházku po Praze. Dle jeho slov tento den požil drogu jménem LSD. Poté se vrátil domů, kde došlo k rodinnému neštěstí. V rodině panovala velice napjatá atmosféra, jelikož zde nebyly dobré rodinné vztahy. Jednalo se například o rozpory mezi matkou Michala Šubrta a jeho prarodiči ze strany zesnulého otce, které však měl Michal Šubrt velice rád. Tyto negativní postoje už byly na Michala Šubrta až moc a rozhodl se s tím vypořádat po svém. Doma se v tu chvíli nacházela jeho těhotná matka, nevlastní otec a tříletý bratr. Nevlastí otec Mohamed však po chvíli někam odešel. Avšak Michal Šubrt začal se svým brutálním činem. Svoji matku několikanásobně pobodal a současně využil i paralyzér, ovšem matka se snažila bránit. Svého malého bratra, který doběhl zrovna ve chvíli, kdy už jejich matka ležela na zemi u dveří, také bodl. Po dokonání těchto dvou vražd začal reagovat spíše ve strachu s tím, co se bude dít, až se jeho nevlastní otec Mohamed vrátí domů. Proto se rozhodl, že přenesení tělo zemřelého bratra do vedlejšího

⁴⁵ BOHATA, J. Diagnóza: nekrosadista. Hojer zabil pět žen, prsa jedné uvařil a snědl. In *IDnes.cz* [online]. Praha: MAFRA, 2016 [cit. 2026-03-19]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/praha/zpravy/vyroci-poprav-y-vrah-ladislav-hojer.A160806_2264666_praha-zpravy_mav.

bytu, který byl prázdný. Tělo zemřelé matky taktéž přesunul opodál, avšak na místě činu, konkrétně v kuchyni, zůstaly stopy krve, které se marně snažil zničit. Zakrvácenou podlahu nakonec zasypal cukrem. Ovšem i jeho oděv byl značně znečištěn, tak i on si opatřil čisté oblečení. Následně se usadil na schody, které vedly na půdu a s připravenou pistolí čekal na nevlastního otce Mohameda. Ve chvíli, kdy Mohamed odemkl dveře, tak jej po jeho vstupu do bytu zezadu dvakrát postřelil do hlavy, i zde došlo k okamžité smrti.

Jakmile dokončil vše, co si naplánoval, tak si sbalil do batohu všechny předměty, které by mohly sloužit jako důkazy svědčící proti němu. Jednalo se zejména o oblečení od krve, vražedné zbraně (pistole, paralyzér a nůž), nádobu (v níž byl cukr) a klíč od prázdného bytu (zde byl ukryt zemřelý bratr). Poté jen zavřel vstupní mříž, bez zamykání. Následoval telefonát babičce, aby se optal, zda je u nich s dědečkem vše v pořádku. Předměty, které si zabalil do batohu postupně poházel po centru Prahy, kde se také přes noc procházel. Poté zamířil za svým kamarádem.⁴⁶

Oznámení o tomto činu podal na tísňovou linku kamarád Michala Šubrta s tím, že v ranních hodinách (kolem 4:50) za ním dorazil Michal Šubrt, který byl zděšen a zmateně hovořil o tom, že když dorazil domů, tak objevil mrtvé členy rodiny a že už je jen sám. Na místo činu byla okamžitě vyslána policie společně s rychlou záchrannou službou. Pro vyděšeného Michala Šubrta byla též poskytnuta první pomoc a následně byl převezen do nemocnice.

Tato rodina pobývala ve dvougeneračním domě v Praze, kde současně v prvním poschodí žili dědeček s babičkou, kteří byli rodiče Michalova biologického otce, jenž byl několik let po smrti, jelikož zemřel během jízdy na motorce. O patro výš pobýval Michal, jeho těhotná matka, nevlastní otec a tříletý bratr. Součástí domu byly též dva menší byty, které byly ovšem prázdné.

Po ohledání těl zemřelých bylo zjištěno, že těhotná matka utrpěla okolo dvanácti bodných ran, kdy byla též zjištěna ještě řada jiných poranění. Nevlastní otec byl zavražděn pomocí střelné zbraně a malý bratr byl bodnut do hrudi. Ke smrti malého bratra došlo už v bytě, který je považován za místo činu, do prázdného bytu byl poté jen odnesen. Dále byla po ohledání zemřelých těl stanovena doba úmrtí členů rodiny na 21. a 22. hodinu předešlého dne.

⁴⁶ LOTTES, J. a MICHALÍK, I. *Ne každá zrůda je vrah (Další slavné případy velitele pražské mordparty)*. Praha: Nakladatelství XYZ, 2025. s. 180-181.

Ve stejný den, kdy došlo k oznámení tohoto činu byl Michal Šubrt z nemocnice propuštěn, kdy ovšem došlo k prvotnímu výsledku a převozu do jeho místa bydliště. Prvotní informace od Michala Šubrtu byly takové, že v osudový večer se vydal do centra Prahy fotit. Byl z celé situace znepokojený a popisoval, jak údajně docházelo k postupnému nacházení zemřelých členů rodiny.

Další den opět probíhal výslech, kdy byl kladen důraz na rodinné vztahy, které nebyly ovšem po dlouhou dobu v rodině dobré. Michal Šubrt byl po ztrátě svého biologického otce po nějakou dobu ve společné domácnosti pouze s matkou. Ta však po nějaké době začala tvořit pár s Mohamedem a po nějaké době se vzali. Z nového manželství nebyl Michal Šubrt s prarodiči vůbec nadšen. Matka dokonce vyžadovala, aby se Michal Šubrt s prarodiči nestýkal, ten to však porušoval. Po nějaké době se manželům narodil chlapec a po další době matka opět otěhotněla.

Samozřejmě měl Michal Šubrt k celému činu připravené alibi se sebemenšími detaily. Uvedl, jak byl osudový večer fotit a po návratu domů, kdy objevil mrtvé členy rodiny, se v šoku rozběhl přímo ke kamarádovi, aniž by o celé situaci informoval prarodiče.

Během vyšetřování došlo k několika nesrovnalostem mezi tím, co Michal Šubrt uváděl a tím, co bylo vyšetřováním zjištěno. Například i to, jak si uměl vždy Michal Šubrt vzpomenout, kdy, kde a co přesně dělal. V takové náročné situaci by to při normálních okolnostech nebylo reálné. K vyšetřování se využilo také kamerových záznamů, za zjištěním, zda bude někde viděn fotící Michal Šubrt. Ovšem nikde spatřen nebyl. Taktéž bylo zjištěno, že údajnému telefonátu s babičkou dojít mělo, ale v odlišný čas, než který uvedl a taktéž z blízkosti místa bydliště.

K dalším informacím při vyšetřování se vyšetřovatelé dostali díky spolužákům ze střední školy, kterou Michal Šubrt navštěvoval. Ti uvedli, že se zajímal o to, kde sežene pistoli a o výrobu tlumiče. V den, kdy došlo k několikanásobné vraždě, školu nenavštívil.

Za pomoci kriminalistických techniků, kteří na místě činu zajistit stopy, bylo zjištěno, že na těle Michala Šubrtu se nacházely povýstřelové zplodiny. Dále bylo použito fyziodetekční vyšetření (detektor lži). Michal Šubrt podepsal souhlas k tomuto vyšetření, jelikož mu bylo sděleno, že se jedná jen o formalitu. V den, kdy probíhalo toto vyšetření se s sebou vzaly i boty, které měl v osudový den Michal Šubrt obuté. Samozřejmě si jich

okamžitě povšiml a bylo mu sděleno, že budou součástí zkoumání. V tento moment téměř klesnul k zemi, což bylo téměř jasné pro poznání toho, že je vrahem.

Poté následoval výslech, kdy se celá událost opět analyzovala do detailů. Michal Šubrt ovšem stále zapíral. Klíčová stopa, která vše prozradila byla zajištěna kriminalistickými technikami na spodní hraně kliky u bytu, do kterého byl přenesen malý bratr. Jednalo se o krevní stopu, která byla od Michala Šubrta.

V průběhu výslechu, kdy už bylo jasné, že je opravdu pachatelem se povedlo Michala Šubrta rozpovídat a k činu se přiznal a podal kompletní doznání.

Pistoli, kterou použil jako vražednou zbraň na nevlastního otce si opatřil od otce svého spolužáka. Spolužák mu prozradil, že jeho otec legálně drží zbraň. Opatřil mu tak informace o tom, kde se pistole nachází a vypůjčil mu klíče. Současně s pistolí odcizil též peníze a zlato, to ovšem dal dotyčnému spolužákovi. Rodiče dotyčného chlapce poté tuto situaci nahlásili jako vloupání do bytu a odcizení výše uvedených věcí.⁴⁷

Motivem této několikanásobné vraždy byla náročná rodinná situace, kterou Michal Šubrt už nezvládal. Nejenže měl zákaz kontaktu s prarodiči, ale taktéž mu nebylo povoleno, aby chodil navštěvovat hrob jeho zesnulého biologického otce.

Městským soudem byla vyměřena délka trvání trestu odnětí svobody na 13 let, avšak Vrchní soudem mu byly přidány další dva roky trestu odnětí svobody z důvodu brutality činu. Závěrem byl tedy potrestán k 15 letům trestu odnětí svobody.⁴⁸

8.3 Kazuistika 3

Tento pokus vraždy se odehrává taktéž v Praze, avšak konkrétněji v Horních Měcholupech. Dne 13. listopadu 2017 v pozdních večerních hodinách bylo svědkem

⁴⁷ LOTTES, J. a MICHALÍK, I. *Ne každá zrůda je vrah (Další slavné případy velitele pražské mordparty)*. Praha: Nakladatelství XYZ, 2025. s. 167-178.

⁴⁸ ŠAFRÁNEK, J. Michal ubodal těhotnou matku (†35), brášku (†3) a tuniského otčima zastřelil!. In *Blesk.cz* [online]. Praha: CZECH NEWS CENTER, 2023 [cit. 2026-03-21]. Dostupné z: <https://www.blesk.cz/clanek/zpravy-krimi/743589/podcast-michal-ubodal-tehotnou-matku-35-brasku-3-a-tuniskeho-otcima-zastrelil.html#:~:text=Vrchn%C3%AD%20soud%20mu%20trest%20zy%C3%BD%C5%A1il%20o%20dva,jeho%C5%BE%20ale%20mlad%C3%ADk%20podle%20sv%C3%BDch%20slov%20nesn%C5%A1el.%C5%A1el>.

oznámeno na linku Policie České republiky napadení mladé ženy neznámým mužem. Dle slov svědků se mělo jednat o útok s nožem. Pachatel z místa činu utekl.

Celý tento případ je spojený se vztahovými problémy, které nastaly u chlapce a jeho dívky. Jeho dívka se ze sociální sítě dozvěděla, že měl její přítel milostný poměr s jeho spolužačkou. Mezi chlapcem a jeho dívkou začaly být vztahové problémy, které však po čase nabraly na intenzitě. Dívka mu nakázala, aby svou spolužačku zabil, jinak ona sama spáchá sebevraždu. Pod tímto psychickým nátlakem se tedy chlapec rozhodl čin uskutečnit. Nutno zmínit, že v době spáchání činu se chlapec i jeho dívka řadili mezi mladistvé.

Student si na svou spolužačku počkal na autobusové zastávce a zaútočil na ni nožem. Tímto jí způsobil desítky bodných ran. Pobodanými částmi těla byla především horní polovina, tedy obličej, hlava, hrudník a ruce. S násilným jednáním skončil v momentě, kdy tuto situaci zaregistrovali sousedé, jelikož bylo slyšet volání o pomoc. Jeden ze svědků začal na pachatele křičet, jelikož si všiml poraněné mladé ženy ležící na vozovce. Chlapec se ovšem zalekl a utekl z místa činu do jiné ulice. Sousedé, kteří byli svědci této nešťastné události okamžitě poskytli mladé ženě první pomoc. Současně s tím informovali Policii ČR. Také byla přivolána zdravotnická záchranná služba, která mladou ženu převezla na urgentní příjem ARO FN Královské Vinohrady. Na jejím těle se vyskytovalo velké množství bodných, bodnořezných a řezných ran. Jednalo se o desítky ran.

Následně chlapec odjel za svou dívkou. Ta mu dávala rady, jak má vypovídat, jestliže by byl zadržen a pomáhala mu smývat krev z těla. Následně spolu zapálili rukavice, které použil během násilného jednání. Avšak během noci byl podezřelý zadržen díky kamerovým záznamům a služebnímu psovi, který šel po stopě (nalezena též krevní stopa pachatele).⁴⁹

K tomuto činu se však chystal už o několik dní dříve. Se spolužačkou se chtěl sejít už 6. listopadu 2017, avšak ta byla v ten den zaneprázdněná. Den poté, tedy 7. listopadu 2017, se vydali na společnou procházku do lesoparku. Mladá žena poté zpětně vypověděla u soudu, že už v tento den měl dotyčný na ruku pracovní rukavice. Několikrát se dokonce zmiňoval, že jeho dívka spáchá sebevraždu. V tento den však nenalezl odvahu čin spáchat. Něco jiného si však myslela jeho dívka, která v tento den

⁴⁹ PRÁVO (př). Na nátlak přítelkyně zasadil mladík sokyni 65 ran nožem, dostal čtyři roky. In *Novinky.cz* [online]. Praha: Seznam.cz, 2018 [cit. 2026-03-21]. Dostupné z: <https://www.novinky.cz/clanek/krimi-na-natlak-pritelkyne-zasadil-mladik-sokyni-65-ran-nozem-dostal-ctyri-roky-40259445>

pro vytvoření alibi využila k placení jeho platební kartou na Hlavním nádraží. V osudový den, kdy už k činu došlo, byl opět vybaven pracovními rukavicemi a s sebou si na útok vzal zavírací nůž.

Jelikož se v tomto případě kvůli věku pachatelů jednalo o výši trestu dle zákona o soudnictví ve věcech mládeže, tak jim byl udělen mírnější trest, než který by byl za podmínek, že by se jednalo o dospělé osobu. Studentovi byl uložen trest odnětí svobody na čtyři roky. Jeho dívce byl uložen trest odnětí svobody ve výši tří let. V tomto případě se pravděpodobně nejednalo o klasického útočníka. Pachatel si zde spíše vybíral mezi sebevraždou jeho dívky či vraždou jeho spolužačky. Jednal tedy pod určitým nátlakem.

Současně tak oba dostali povinnost odškodnit mladou ženu finanční částkou ve výši 2,3 milionů v souvislosti s vyvolanou újmou na zdraví, které vznikla po násilném jednání. Další finanční částku ve výši několika statisíců dostal za povinnost zaplatit student, jelikož byla poskytnuta finanční pomoc ze strany zdravotní pojišťovny a Ministerstva spravedlnosti.⁵⁰

8.4 Rozhovory

Ve druhé polovině praktické části u této bakalářské práce byla využita metoda kvalitativního výzkumu, a to formou rozhovorů s bývalými vyšetřovateli z oddělení vražd (Krajské ředitelství policie ČR Praha).

Každý z rozhovorů je strukturován tak, aby byly zodpovězeny otázky ke spáchaným vraždám, jimiž se autorka zabývala v první polovině praktické části u této bakalářské práce. Současně tak byly otázky kladeny směrem k reálné kriminalistické praxi a využití metodiky vyšetřování vražd.

Pomocí těchto rozhovorů měla autorka možnost získat detailnější informace ke spáchaným vraždám, které byly popisovány ve výše uvedených kazuistikách. Mnoholeté zkušenosti bývalých vyšetřovatelů z oddělení vražd přinesly do této bakalářské práci přínosné informace.

⁵⁰ NUC, J. Za pokus o vraždu studentky dostal mladík čtyři roky, k činu ho nutila dívka. In *IDnes.cz* [online]. Praha: MAFRA, 2018 [cit. 2026-03-21]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/praha/zpravy/praha-soud-horni-mecholupy-pokus-o-vrazdu-studentky-nozem.A181130_101059_praha-zpravy_nuc.

8.5 Vyhodnocení rozhovoru 1

První z rozhovorů se zabýval vrahem Ladislavem Hojerem. Bývalému vyšetřovateli z oddělení vražd (Krajské ředitelství policie ČR Praha) bylo položeno celkem 9 otázek (Příloha č. I), které směřovaly především k tomuto případu, avšak byly částečně kladeny tak, aby cílily i obecně na kriminalistickou praxi.

Po analýze výpovědi lze uvést, že odhalení Ladislava Hojera bylo spíše uskutečněno souhrnem náhod. Jeho odhalení nebylo výsledkem cíleného pátrání, jednalo se zejména o momentální situaci, která nastala během výslechu, kdy mu byla položená otázka, avšak jeho překvapivá reakce na dotaz ho zcela prozradila. Bližší detaily k této situaci popisuje kazuistika 1.

Zda se jednalo o sériového vraha, nebylo zpočátku jasné, jelikož byla pozornost věnována především vraždě v pražském Motole. Avšak největší zásluhu na zjištění většího rozsahu vražd měl vyšetřovatel Jiří Markovič. Velmi lidským působením na Ladislava Hojera v něm vyvolal pocit otevřenosti. Dal mu prostor, aby o svých deviacích mluvil zcela otevřeně. Z důvodu minimálních sociálních vazeb v životě Ladislava Hojera se stylizoval vyšetřovatel za důvěrnou osobu. Díky této psychologické metodě naslouchání a neodsuzování ze strany vyšetřovatele se poté přiznal i dalším vraždám. Avšak dle slov vyšetřovatele není vyloučeno, že se mohl dopustit více vražd.

Mezi jeho problémy se neřadily jen ty v sociální oblasti, ale i sexuální. Z důvodu, že nebyl schopen navázat jakýkoliv mezilidský vztah, tak jako řešení volil brutální jednání. Dle slov bývalého vyšetřovatele se však nejednalo vždy o plánované útoky, ale o náhlé impulsy, které vyvolala jeho deviace. Určitý rozpor byl v jeho vnímání, že i přes početnost vraždění si nebyl vědom toho, jaká je míra vážnosti jeho činů. Byl si téměř jist, že jeho budoucnost bude probíhat na svobodě.

I přes to, že bývalý vyšetřovatel toto vyšetřování nezhodnotil jako nejnáročnější za svou kariéru, tak ho ovšem zařadil mezi jeden z náročnějších případů. Velký důraz kladl na taktiku výslechu, která pro československou kriminalistiku měla mít obohacení. Především dbát na trpělivost během výslechu, provést detailní analýzu a neopovrhovat. Současně tak uvedl, že by v dnešní době bylo využito k podobnému případu například metody genetiky.

Zásadu, kterou bývalý vyšetřovatel považuje za osvědčenou v kriminalistické praxi a využíval ji během své profesní kariéry, definoval jako zásadu navázání určitého vztahu mezi ním a pachatelem, kdy je třeba v něm vyvolat pocit pochopení ho.

8.6 Vyhodnocení rozhovoru 2

Druhý rozhovor se zaměřil na vraha Michala Šubrta. Bylo zde bývalému vyšetřovateli z oddělení vražd (Krajské ředitelství policie ČR Praha) položeno 8 otázek (Příloha č. II), kterými jsem se dotazovala na detaily k této vraždě. Avšak součástí odpovědí byla popsána i některá kriminalistická specifika, která jsou součástí kriminalistické praxe.

Po analyzování odpovědí bylo zjištěno, že jakmile došlo k samotnému oznámení trojnásobné vraždy, tak se zahájilo standardní ohledání místa činu a současně tak proběhl výslech oznamovatele, tedy Michala Šubrta. Dle slov bývalého vyšetřovatele se stanovily tři základní vyšetřovací verze, se kterými následně pracovali. Verze se zaměřovaly na kriminální prostředí (zde se nevlastní otec pohyboval), náhodného pachatele s loupežným úmyslem a v neposlední řadě i samotné rodinné prostředí. Za pomoci plánu operativních úkonů se postupně vylučují verze a zbyde jedna, která vede k pachateli a k objasnění případu.

V době, kdy došlo ke spáchání činu byl pachatel Michal Šubrt v blízkosti věku mladistvého (18 let a 1 měsíc), tak pro jeho prvotní výslech zvolili vyšetřovatelé strategii rychlého a krátké výslechu z důvodu jeho špatného psychické rozpoložení. Avšak tento stav považovali během vyšetřovacích úkonů jako možnou reakci na celou tuto nešťastnou situaci. Po poskytnutí první psychologické pomoci se opět vrátil do domácího prostředí. Poté však nastal rozpor mezi výpověďmi, které podali rodinní příslušníci a mezi výpověďmi Michala Šubrta. Tyto nesrovnalosti se ovšem projeví i v analýze časové toho dne, kdy byl čin spáchán.

Dle zjištění od bývalého vyšetřovatele bylo důkazních prostředků proti Michalu Šubrtovi dost. Nejenže nesouhlasily jeho alibi o časovém rozpoložení dne, které se potvrdilo operativním šetřením a prověřením telefonních hovorů. I samotný zájem o vražednou zbraň a případný tlumič začal projevovat ve škole, které ovšem eskalovalo až k přímé krádeži zbraně u spolužáka a následným využitím jí během vraždy nevlastního otce. Za jeden z využívaných prostředků při vyšetřování vražd lze považovat též detektor

lži, který i zde byl využit, ač není brán jako přímý důkaz pro soud, ale i zde se alespoň pro samotné vyšetřování potvrdila správnost postupu vyšetřovatelů. Hlavním a klíčovým důkazem se ovšem pro celé vyšetřování stala expertíza krevní stopy. Na klíce od dveří, které vedly do bytu, kde Michal Šubrt ukryl zavražděného bratra, se našla DNA stopa krve, která byla následně zajištěna. Tato krevní stopa mu vznikla mírným poraněním při přenosu těla a stala se tak zásadní pro celé vyšetřování.

Při samotném výslechu bylo vyšetřovatelům doporučeno za přítomnosti psychologičky, aby došlo ke změně prostředí a tónu výslechu. Toto psychologické působení na něj mělo určitý vliv, jelikož začal do sebemenších detailů popisovat tento čin včetně motivace. Jako hlavní důvod, který při výslechu uvedl, byla ochrana jeho prarodičů před nevhodným jednáním ze strany jeho matky. Dle výsledků z oboru psychologie a psychiatrie se potvrdilo, že dotčený byl plně svéprávný a bez jakékoliv duševní poruchy. K tomuto jednání ho především dovedla rodinná situace, kdy se snažil dostat do role „nešťastného chlapce“. Lze se setkat s případy, kdy se pachatel snaží k vyšetřovateli vybudovat přátelský vztah, avšak mnohdy za záminkou, aby vyvolal vnitřní soucit. Z důvodu, že měl i vražedné prostředky zcela jistě předem připravené, tak se dle slov bývalého vyšetřovatele nejednalo o náhodný afekt. K tomuto násilnému jednání zcela jistě předcházela příprava. Avšak později při dalším doplňujícím výslechu se zmínil o užití drogy LSD a alkoholu, avšak jak uvedl bývalý vyšetřovatel, myslí si, že mu toto přiznání bylo doporučeno někým ve vazební věznici. Očekával tak, že tato skutečnost bude polehčující okolností.

Dle analýzy odpovědi od bývalého vyšetřovatele lze zcela jistě uvést, že v tomto případě si šlo zcela jistě všimnout varovných signálů, které mohly nasvědčovat tomu, že by se chtěl něčeho dopustit, avšak nelze to okamžitě směřovat na spáchání vraždy. Mezi varovné signály lze zařadit už výše zmiňovaný zájem o zbraň a tlumič.

I přes to, že byl prvotně odsouzen k 13 letům odnětí svobody, tak se poté jeho trest zvýšil na 15 let, kdy však mohl v úvahu připadat i výjimečný trest. Avšak k tomu nedošlo, jelikož zde hrál svou roli věk. Současně tak bylo za využití znaleckého posudku potvrzeno, že u tohoto pachatele je možná resocializace.

Za možnosti dotazování se bývalého vyšetřovatele k případu Michala Šubrt se opět získalo nových informací, především z reálné kriminalistické praxe, kdy

v samotném rozhovoru jsou současně kvalitně popsány určité kriminalistické fáze vyšetřování, které mají vliv na objasnění činu.

8.7 Vyhodnocení rozhovoru 3

Třetí rozhovor byl taktéž ve spolupráci s bývalým vyšetřovatelem z oddělení vražd (Krajské ředitelství policie ČR Praha), avšak tento případ se zcela liší od dvou předchozích tím, že zde došlo k pokusu vraždy. Tento pokus vraždy se odehrál v Horních Měcholupech (Praha), kde zaútočil student na svou spolužačku, avšak toto násilné jednání v něm vyvolala jeho přítelkyně. Bývalý vyšetřovatel nám pomocí tohoto rozhovoru přiblížil celý tento čin odpověďmi na 9 otázek (Příloha č. III).

Jelikož se toho činu dopustili studenti bez kázeňských problémů, tak dle slov bývalého vyšetřovatele nebylo ani pro okolí předtím představitelné, čeho by se dotyční mohli dopustit. Bylo zde i potvrzeno tvrzení, že se mnohdy u takto mladých pachatelů neprojevují předchozí varovné signály k takto extrémnímu jednání.

Dotazy byly směřovány taktéž na samotné vyšetřování, které začalo již na místě činu za součinnost svědků, rodiny, blízkých. Od těchto osob byly k celému činu podány detailnější informace, které měly zásadní vliv na samotné vyšetřování. Velkou hodnotu pro vyšetřování přineslo zajištění biologické stopy, konkrétně krve. Sám pachatel se totiž dle slov bývalého vyšetřovatele poranil a zanechal tak na místě činu a v jeho okolí stopy krve, díky kterým se poté provedla DNA analýza a zjištění, že se jedná o správného pachatele. Útěkovou trasu pachatele potvrdil i služební pes, díky kterému se našla stopa krve pachatele. Samozřejmě zde vyšetřovatelé zajistili i zbylé materiální stopy a využili přínosných paměťových stop od svědků.

Vyšetřovatelé zjistili až během výslechu pachatele, že dívka, která se na tomto činu podílela není pouze spolupachatel, který tvořil alibi, ale že se jedná o návodce. Výslech dívky však proběhl až po delší době od výslechu pachatele. Dotyčná její pozici návodce přiznala. Student jednal pod nátlakem jeho dívky.

Dle slov bývalého vyšetřovatele bylo už na místě činu téměř zcela jisté, že se jedná o pokus vraždy, a nejen o ublížení na zdraví. Újmu však pachatelé nezpůsobili jen pobodané dívce, ale dle analýzy odpovědi se emočně dotknul tento případ celé třídy, kde i spolužáci potřebovali psychologickou pomoc.

I přes to, jak brutální čin byl, tak se výše trestu musela s ohledem na věk mladistvých odvíjet od zákona č. 218/2003 Sb., o soudnictví ve věcech mládeže. Mladiství totiž musejí dostat šanci k tomu, aby se napravili a navrátili tak do společnosti. V dnešní době se provádí nespočet preventivních programů, které se snaží eliminovat kriminální chování u mladistvých, avšak dle zkušeností bývalého vyšetřovatele se vždy stane nějaká podobná nečekaná událost. Na včasné objasnění má zásluhu nejen vliv kazuistik, kvalitní metodika, a především zkušenosti z praxe.

Dotaz byl kladen i na vliv kazuistik do kriminalistické praxe. Bylo potvrzeno, že kazuistiky představují hodnotnou a neodmyslitelnou část ve vyšetřování vražd. Při objasnění případu posbírají vyšetřovatelé určité zkušenosti a v dalších, ať už v podobných či odlišných případech, aplikují tak na nové případy už získané zkušenosti. Tato metoda sbírání zkušeností vytváří tak v samotném vyšetřování určitou kriminalistickou rutinu. I v tomto oboru bývalý vyšetřovatel uvádí potřebu vzdělávání se po celou profesní kariéru

I tento zcela odlišný případ obohatil tuto bakalářskou práci o nové poznatky, a to ukázkou situace, kdy u vraždy dojde pouze k jejímu pokusu.

9 Analýza a návrh opatření

Po provedení analýzy k výše uvedeným kazuistikám, které byly současně doplněny rozhovory s bývalými vyšetřovateli z oddělení vražd (Krajské ředitelství policie ČR Praha), je třeba upozornit na určitá fakta. Všechny tři případy, tedy dvě dokonané vraždy a jeden pokus o vraždu se prezentují svým brutálním a násilným jednáním podobně. Avšak dochází zde k velkým odlišnostem, a to především z pohledu kriminalistiky, kriminologie a psychologie.

První případ se zabýval vrahem Ladislavem Hojerem, který se značí především jako sériový vrah, který byl poznamenán též svými deviacemi v sexuální oblasti a kanibalismu. Jeho jednání bylo vyvoláno především jeho osobnostními odchylkami, které se projevovaly ve výše zmíněné sexuální oblasti, ale taktéž i v sociálních vazbách. Jednalo se o pachatele, u kterého už nebyla náprava možná a v době, kdy se tento čin stal, stále existoval trest smrti, který si Ladislav Hojer za své jednání absolvoval.

Druhý případ se zabýval vrahem Michalem Šubrtem, kterého lze považovat za masového vraha, jelikož se dopustil vraždy s 3 oběti, kdy jedna z nich byla v pokročilém stádiu těhotenství. Takto brutálního činu se dopustil v plné svéprávnosti a bez jakýchkoliv duševních poruch. K tomuto jednání ho dovedla zoufalá rodinná situace, kdy se ji rozhodl takto nepřiměřeně vyřešit. Za své jednání si odnesl 15 let odnětí svobody.

Třetí případ z Horních Měcholup se od dvou výše zmíněných odlišuje tím, že se jednalo pouze o pokus vraždy. Jestliže bychom však měli srovnat závažnost a brutalitu činu, tak by se skoro téměř mohl rovnat výše zmíněným. Pachatel zde způsobil oběti desítky bodných ran. V tomto případě se jednalo téměř o čistou manipulaci mladého chlapce (studenta) ze strany jeho dívky, která žárlila na studentovu spolužačku. Pod tímto nátlakem on její přání vykonal. Z důvodu věku mladistvých si mladý muž odnesl 4 roky vězení a jeho dívky 3 roky vězení.

I přes to, jak se jednotlivé případy odlišují nejen svým provedením, ale i výsledným trestem, tak je třeba vyzdvihnout fakt, že i to, co pachatele k činu dovedlo se zcela odlišovalo – deviace, rodinná situace a manipulace. Z těchto důvodů se vedl nejen

samotný výslech pachatele odlišně, dle potřeb ke konkrétní situaci, ale i samotné vyšetřování a prověřování.

Pokud má být zhodnocena efektivita metodiky vyšetřování vražd na tyto případy, tak lze zcela jistě považovat uplatnění této metodiky za velmi dobré. Nejenže byly všechny vraždy objasněny, ale díky kvalitní taktice při výslechu se všichni pachatelé přiznali samostatně. Což lze označit za velmi kvalitně stanovenou taktiku pro výslechy. Za možný nedostatek lze považovat u některých vyšetřováních vražd absenci či nedostatek přímých důkazů.

Jako navrhovaná opatření lze doporučit následující: nadále aplikovat stanovenou metodiku vyšetřování vražd, dbát důraz na kvalitní a propracované výslechy a taktéž využívat součinnost s oborem soudní psychiatrie a psychologie.

Znalecké posudky z oboru soudní psychologie a psychiatrie mnohdy mohou prozradit klíčové informace o pachateli, které mohou být zásadními jak pro samotné vyšetřování vražd, tak i pro určení výše trestu odnětí svobody.

Závěr

Cílem bakalářské práce bylo charakterizovat specifika vyšetřování trestných činů vraždy v kontextu kriminalistické praxe a na základě vybraných kazuistik identifikovat klíčové kriminalistické postupy, které mají zásadní vliv na objasňování těchto skutků, a zhodnotit jejich efektivitu při praktickém uplatnění.

V teoretické části byly především definovány základní kriminalistické pojmy, avšak největší důraz byl kladen na samotnou metodiku vyšetřování vražd. V této metodice se pozornost soustředila především na důležitost vzájemné souvislosti mezi jednotlivými kriminalistickými fázemi během vyšetřování vražd. Pozornost byla věnována taktéž kapitolám na osobnost pachatele a oběti vražd, způsobům páchaní vražd a motivům k páchaní vražd. I tyto informace jsou poté pro kvalitní uplatnění metodiky zásadní.

Praktická část za využití kazuistik identifikovala zásadní kriminalistické postupy. Tyto klíčové postupy byly demonstrovány na skutečných případech z kriminalistické praxe. V souvislosti s těmito případy byla metodika vyšetřování vražd zcela jasně ilustrována do reálné praxe vyšetřovatelů. Pro tuto bakalářskou práci byla zvolena jedna sériová vražda, jedna masová vražda a jeden pokus o vraždu, aby došlo k vyšší vypovídající hodnotě o aplikaci metodiky vyšetřování vražd. Pro detailnější vhled do této problematiky byly součástí praktické části taktéž rozhovory s bývalými vyšetřovateli vražd, kteří výše uvedené vraždy vyšetřovali. Mohli tak do této bakalářské práce přinést z jejich profesní kariéry mnoholeté zkušenosti, a to nejen z vyšetřování těchto vražd.

Díky analýze případových studií v součinnosti se získanými odpověďmi od bývalých vyšetřovatelů lze považovat za praktický přínos přiblížení metodiky vyšetřování vražd, včetně jejích specifík. Tímto lze zjistit, zda splňuje účel efektivnosti v kriminalistické praxi, což po sběru dat k této problematice, lze považovat za splněné.

Závěrem lze říci, že aplikace teoreticky stanovené metodiky vyšetřování vražd do reálné kriminalistické praxe působí efektivně. I přes to, že je tato metodika stanovena, tak se její aplikace musí vždy přizpůsobit ke konkrétnímu činu, avšak určitý základ je tvořen velmi kvalitně. Jako potvrzení její využitelnosti lze považovat objasnění výše uvedených vražd.

Cíl této bakalářské práce lze považovat za splněný. V souvislosti s větším obsahem této bakalářské práce je možné ji po jejím rozšíření přepracovat do formy diplomové práce.

Seznam použitých zdrojů

Literární zdroje

1. ČÍRTKOVÁ, Ludmila. *Policejní psychologie*. 2. rozšířené vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s.r.o., 2015. 318 s. ISBN 978-80-7380-581-4.
2. DRBOHLAV, Andrej. *Psychologie masových vrahů*. Praha: Grada, 2015. 311 s. ISBN 978-80-247-5599-1.
3. DUFEK, Miroslav. *Některé problémy soudní psychiatrie*. Praha: Univerzita Karlova, 1974. 206 s.
4. HEŘMÁNEK, Josef. *Ohledání místa činu*. Praha: Univerzita Karlova, 1973. 171 s.
5. CHMELÍK, Jan a kolektiv. *Rukověť kriminalistiky*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s.r.o., 2005. 532 s. ISBN 80-86898-36-9.
6. INNES, Brian. *Největší sérioví vrazi historie: Jak psychologické profilování pomáhá při řešení trestných činů*. Přeložil Jan Šindelka. Praha: Universum, 2023. 256 s. ISBN 978-80-242-8978-6.
7. KONRÁD, Zdeněk; PORADA Viktor; STRAUS Jiří; SUCHÁNEK Jaroslav. *Kriminalistika (Kriminalistická taktika a metodiky vyšetřování)*. 2. rozšířené vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s.r.o., 2021. 417 s. ISBN 978-80-7380-859-4.
8. KONRÁD, Zdeněk; PORADA Viktor; STRAUS Jiří; SUCHÁNEK Jaroslav. *Kriminalistika (Teorie, metodologie a metody kriminalistické techniky)*. 2. rozšířené vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s.r.o., 2021. 323 s. ISBN 978-80-7380-869-3.
9. LOTTES, J. a MICHALÍK, I. *Ne každá zrůda je vrah (Další slavné případy velitele pražské mordparty)*. Praha: Nakladatelství XYZ, 2025. 232 s. ISBN 978-80-7683-980-9.
10. NOVOTNÝ, O. a ZAPLETAL, J. a kol. *Kriminologie*. 3., přepracované vydání. Praha: ASPI, a. s., 2008. 527 s. ISBN 978-80-7357-376-8.
11. PORADA, Viktor a kolektiv. *Kriminalistika (teorie, metody, metodologie)*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s.r.o., 2014. 464 s. ISBN 978-80-7380-490-9.
12. PROTIVINSKÝ Miroslav; KLVANA Karel. *Základy kriminalistiky*. 2. vydání. Praha: Armex, 2007. 153 s. ISBN 978-80-86795-50-8.

13. STACH, Jan. *Metodika vyšetřování vražd*. Praha: Policejní akademie České republiky – Katedra kriminalistiky, 2005. 56 s. ISBN 80-7251-194-7.
14. STRAUS, Jiří a kolektiv. *Kriminalistická metodika*. 2. rozšířené vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s.r.o., 2008. 315 s. ISBN 978-80-7380-124-3.
15. STRAUS, Jiří a kolektiv. *Úvod do kriminalistiky*. 3. rozšířené vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s.r.o., 2012. 173 s. ISBN 978-80-7380-367-4.
16. ŠTOČEK, J. a BECHYNKOVÁ, Lucie. *Vrah je v každém z nás (Knižní rozhovor s elitním kriminalistou z oddělení vražd)*. Brno: CPress, 2022. 199 s. ISBN 978-80-264-4495-4.
17. TAYLOR, R. *The Mind of a Murderer: A Glimpse into the Darkest Corners of the Human Psyche*. London: Wildfire, 2021. 416 s. ISBN 978-1-4722-6820-4.
18. ZOUBKOVÁ, I. a MOULISOVÁ, M. *Kriminologie a prevence kriminality*. Praha: ARMEX PUBLISHING s. r. o., 2004. 141 s. ISBN 80-86795-05-5.

Elektronické zdroje

1. BOHATA, J. Diagnóza: nekrosadista. Hojer zabil pět žen, prsa jedné uvařil a snědl. In *IDnes.cz* [online]. Praha: MAFRA, 2016 [cit. 2026-03-19]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/praha/zpravy/vyroci-popravy-vrah-ladislav-hojer.A160806_2264666_praha-zpravy_mav.
2. DUCHOSLAV, P. Kanibal Hojer prý zabil pět žen a dopadli ho na základě výpovědi duševně nemocného pacienta. Nebo bylo všechno jinak? In *Security Magazín* [online]. Praha: Security Media, 2019 [cit. 2026-03-19]. Dostupné z: <https://www.securitymagazin.cz/security/kanibal-hojer-pry-zabil-pet-zen-a-dopadli-ho-na-zaklade-vypovedi-dusevne-nemocneho-pacienta-nebo-bylo-vsechno-jinak-1404059833.html>.
3. NUC, J. Za pokus o vraždu studentky dostal mladík čtyři roky, k činu ho nutila dívka. In *IDnes.cz* [online]. Praha: MAFRA, 2018 [cit. 2026-03-21]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/praha/zpravy/praha-soud-horni-mecholupy-pokus-o-vrazdu-studentky-nozem.A181130_101059_praha-zpravy_nuc.

4. PRÁVO (př). Na nátlak přítelkyně zasadil mladík sokyni 65 ran nožem, dostal čtyři roky. In *Novinky.cz* [online]. Praha: Seznam.cz, 2018 [cit. 2026-03-21]. Dostupné z: <https://www.novinky.cz/clanek/krimi-na-natlak-pritelkyne-zasadil-mladik-sokyni-65-ran-nozem-dostal-ctyri-roky-40259445>.
5. ŠAFRÁNEK, J. Michal ubodal těhotnou matku (†35), brášku (†3) a tuniského otčima zastřelil!. In *Blesk.cz* [online]. Praha: CZECH NEWS CENTER, 2023 [cit. 2026-03-21]. Dostupné z: <https://www.blesk.cz/clanek/zpravy-krimi/743589/podcast-michal-ubodal-tehotnou-matku-35-brasku-3-a-tuniskeho-otcima-zastrelil.html#:~:text=Vrchn%C3%AD%20soud%20mu%20trest%20zv%C3%BD%C5%A1il%20o%20dva,jeho%C5%BE%20ale%20mlad%C3%ADk%20podle%20sv%C3%BDch%20slov%20nesn%C3%A1%C5%A1el>.

Legislativní dokumenty

1. ČESKO. Zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. In: *Zákony pro lidi* [online]. 2009, [cit. 2026-03-11]. Dostupné z: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2009-40#cast2>.

Seznam zkratek

atd. – a tak dále

ARO – Anesteziologicko-resuscitační oddělení

č. – číslo

ČR – Česká republika

DNA – deoxyribonucleic acid (deoxyribonukleová kyselina)

FB – Facebook

FN – fakultní nemocnice

kol. – kolektiv

KÚ – Kriminalistický ústav

KÚP – Kriminalistický ústav Praha

LSD – Lysergic acid diethylamide (diethylamid kyseliny lysergové)

m – metr

např. – například

odst. – odstavec

OS – odnětí svobody

PČR – Policie České republiky

PL – Psychiatrická léčebna

Sb. – Sbíрка

tzv. – takzvaně

viz – „odkazují na“

Seznam příloh

Příloha č. I – Rozhovor 1., s. 67-69.

Příloha č. II – Rozhovor 2., s. 70-74.

Příloha č. III – Rozhovor 3., s. 75-77.

Přílohy

Příloha č. I: Rozhovor 1.

1) V jaký moment jste zjistili, že je Ladislav Hojer vrah?

„Dá se říct, že na Hojera se přišlo tak, že já se omylem zeptal a on se omylem přiznal (viz kazuistika 1).“

2) Bylo hned zpočátku zjištěno, že se jedná o sériového vraha?

„Nebylo. To jako on přiznal tu jednu vraždu v tom Motole. Další ale nepřiznával a on se ani nikdo pořádně neptal, protože v ten moment se pilovaly detaily ohledně vraždy v Motole, např. jak ji znásilňoval, jak ji kroutil rukama. To se skončilo, byla na něj dána vazba a on šel do vazby. A až postupně to vycházelo. Je to taková zásluha Jirky Markoviče, protože on na tyhle deviantní věci byl dobrý. Dokázal vyslychat takovým způsobem, že podobný tyhle týpky dokázal přesvědčit, že za to nemůžou a že se s tou deviací narodili. Dokázal mu nastavit ucho, že je nevinný a že za to nemůže. U těchto pachatelů měl úspěšnost, že se mu přiznávali.“

3) Jaká z kriminalistických metod byla během vyšetřování u tohoto případu nejvíce užitečná? Proč?

„V každém případě výslech. Vezměte si, že Hojer byl takový typ, co neměl známý, kamarády, ženskou. Byl najednou rád, že se může někomu, byť to byl policajt, svěřit s takovými věcmi.“

4) Vyšetřováním bylo zjištěno, že má Ladislav Hojer na svědomí 5 vražd, myslíte si, že se opravdu jednalo pouze o těchto 5 vražd nebo se mohl pravděpodobně dopustit i více?

„Je to možný, ze jich měl víc, protože to je jako u každý takový sériový vraždy. Příklad Rubal, ten měl taky pět vražd, ale já můžu říct, že zcela určitě měl ještě dvě nebo tři. Ale protože důkazně jste na tom dobře s těmi pěti vraždami, tak už to nechcete zničit nebo znehodnotit vraždou, kterou nemáte tak úplně kovanou, protože by se to zpochybnilo.“

5) Co byste pověděl k psychologickému profilování pachatele a jeho následnému postavení k činům, které spáchal (především o jeho kanibalismu)?

„Tam se dá říct, že on byl takový samotář. Neměl známý, kamarády, ženskou. On byl v tomhle takový jiný, že na jednu stranu měl nějaké sociální a sexuální potřeby, ale na druhou stranu si je nedokázal vytvořit, nedokázal si najít kamarády, najít si nějakou babu. Měl v tomhle potřeby dost velký, ale nedařilo se mu. Kanibalismus vycházel z jeho celkové deviace a pro něj asi tento moment byl experiment, že mu to dělalo dobře, že do té holky mohl řezat a podobně. Byla to součást jeho sexuálního vzrušení., ale nebylo to možná cílené, když je s podivem to, co to bylo za nůž, co si za nůž na to vzal.“

6) Považujete vyšetřování tohoto případu, jako jedno z nejnáročnějších za Vaši profesní kariéru? Případně co bylo na tomto vyšetřování nejnáročnější?

„Nemůžu říct, zda to pro bylo složité nebo ne, jelikož v tu dobu jsem byl na tomto oddělení ze začátku. Nebyl to úplně nejsložitější případ, když to vezmu z celkového hlediska, např. sadista Stehlík byl mnohem složitější. Ale byl to samozřejmě jeden ze složitých případů. Nejnáročnější byly výslechy. Tam zase šli 2 špičkoví policajti, a to Jirka Markovič a Tonda Jarolímek. Náročné bylo dokázat ho přesvědčit, že může o tom otevřeně mluvit. A on byl rád, že se o tom může svěřit. Někaké náznaky vyprávěl v hospodě, ale nikdo mu nevěřil. Ale s policisty o tom mohl mluvit, je to taková kriminalistická taktika.“

7) Přinesl tento případ do tehdejší československé kriminalistiky nějaké nové poznatky? Co považujete za správný krok během vyšetřování a co byste naopak nyní udělali jinak?

„Jediné poznatky byly otázka taktiky výslechu. Dávat důraz na výslech, neuspěchat ho a opravdu si s tím pachatelem tzv. vyhrát. Jirka Markovič si s ním dokázal vykládat např. i 2 hodiny o jeho představách a neznevažovat to. V každém případě bych se ho neptal na chodbě, to asi určitě, ale zas v dnešní době to je otázka výslechů, zkušenosti toho vyšetřujícího. Dnes by se použily nějaké takové biologické metody – genetika, genetika z místa činu z té oběti, genetika od samotného podezřelého.“

8) Povíte nějakou zajímavost k tomuto případu, která se Vám doposud vždy vybaví?

„Vybavuju jak jsme vezli s kolegou Hojera zpátky do vazby a bavili jsme se, já nevím asi o muzice a on mi říká, že vyšla nějaká deska zpěváka Nováka.

Já sem mu říkal: „Jo to nevím, je to možný, že vyšla.“

A on říká: „Já se na ni těšil, já ji vždycky chtěl.“

Čekal na ni.

Já mu říkám: „Máš smůlu, jsi ve vazbě.“

On najednou mi povídá: „A hele nemůžeš mi ji koupit a já až vylezu, tak bych ti ji zaplatil.“

Já se na něj jen tak podíval.

A měl jsem už v puse, že mu řeknu: „Oni tě pověsí, už ji nebudeš potřebovat.“

Samozřejmě jsem vzal zpátečku.

Ale tak jsem to uhrál na to, že se na ni příležitostně podívám a případně ji koupím.

On byl prostě tak přesvědčený, že za to, co udělal, vlastně opravdu nemůže a maximálně se bude někde léčit. Byl v nějakém přesvědčení, že to bude v pohodě.“

9) Jak jsou využívány zkušenosti z bývalých případů k případům novým? Případně, zda jste využíval nějakou metodiku ke své práci (třeba i k dalším případům)?

„Já se držel takové zásady, že se nikdy nemůže začít: „Proboha, co jsi to udělal?“

Když Vám říká pachatel, že do ní bodal nožem a ty sexuální deviance a podobně. Tohle jsem taky hodně často používal: „Hele z toho si nic nedělej, každý jsme v tomhle nějaký.“

Moje oblíbená věta byla: „Tak co hochu, jak jsi na tom?“ Zásada je navázat s pachatel nějaký takový vztah, abychom odbourali nějaké jeho obavy, stud z toho, co udělal a přesvědčit ho, že to, co udělal je normální.“

Příloha č. II: Rozhovor 2.

1) Když Vám bylo oznámeno, že se stala tato vražda, měli jste už tušení, že by pachatelem mohl být sám oznamovatel, tedy M. Šubrt?

„Každý případ začíná ohledáním místa činu, vyslechnutím oznamovatele, šetřením na místě a v okolí. Zároveň z tohoto předběžného šetření se stanovují tzv. verze, které by nás mohly dovést k pachateli. Tyto verze vycházejí z počátečních poznatků k případu. Jedná se většinou tak o tři až čtyři verze, kterým směrem se má ubírat další šetření. V tomto případě, kdy z počátečního šetření vyplynulo, že zavražděný nevlastní otec často docházel do centra Prahy do různých podniků, kde se schází nejrůznější společnost jak z balkánských, ruských nebo muslimských komunit, jedna z verzí byla stanovena tímto směrem. V těchto případech se pochopitelně nesmí vynechat rodina. To znamená podrobné šetření k rodině, vztahy, problémy a podobně. V tomto byl již zahrnut i oznamovatel, kdy bylo z prvotního šetření zjištěno, jeho vazba na zemřelého otce a problémy s jeho otčímem. Další z verzí byla – náhodná osoba která přišla krást do bytu a podobně. V celém průběhu objasňování se vyhotovuje tzv. plán operativních úkonů, ve kterém se vyhodnocuje další postup objasňování a jsou zde vždy po vyhodnocení dílčího šetření stanoveny další body úkolů, které navazují na zjištěné skutečnosti z průběhu objasňování. V tomto jsou zahrnuty jednotlivé verze, které se postupně vylučují, až zůstane jedna, ta správná verze, která nakonec vede k pachateli a k objasnění případu.“

2) Probíhal v tomto případě výslech pachatele odlišným způsobem z důvodu, že byl mladistvý a zároveň člen rodiny? Liší se výslechy v tomto případě nějakým způsobem od běžných výslechů (například s recidivisty)?

„Po krátké době, po prvotním vytěžení a výslechu oznamovatele – Šubrta, byly zjištěny některé nesrovnalosti z jeho výslechu a výslechu dalších osob, zejména prarodičů, ke kterým má Šubrt velmi vřelý vztah. Prvotní výslech byl stručný, vzhledem k tomu, že Šubrt byl po nález mrtvých těl převezen na PL ošetření a jeho vytěžení a výslech byly provedeny bezprostředně po jeho propuštění ještě v den oznámení. Byl propuštěn domů, kde o něj pečovali jeho prarodiče, kteří bydlí ve stejném domě v přízemí. Jeho výslech byl velice stručný, vzhledem k jeho nervovému rozpoložení, což jsme s pochopením přičítali události, která se stala v jeho rodině. Chci ale upozornit, že Šubrt v tuto dobu již nebyl mladistvou osobou, krátce dovršil plnoletost. Myslím, že mu bylo snad 18 let a jeden měsíc. To ale vcelku při výslechu s oznamovatelem nehraje žádnou podstatnou roli.“

3) V jaký moment jste už věděli, že hlavním podezřelým je opravdu sám oznamovatel, tedy M. Šubrt? Co bylo klíčovou stopou?

„Prověřovaná verze ‚rodina‘, kde se prověřoval i oznamovatel Šubrt, tak stále zřetelněji se vyskytovaly nesrovnalosti, kdy se prověřovala jeho noční trasa, kterou uváděl, nesouhlasily výpisy jeho pohybu s buňkami mobilního telefonu, některé z míst, které uváděl neodpovídaly realitě. Zjištěn poznatek, kdy v jeho třídě ve škole došlo ke krádeži v bytě rodičů jeho spolužáka, kde byla mimo jiné odcizena pistole se shodnou ráží, jako byla vražedná zbraň.

Poznatek, kdy se Šubrt dotazoval, jak může vyrobit tlumič na pistoli a podobně. Rovněž bylo zjištěno, že v krátké době, mělo to být v období Vánoc, celá rodina měla odjet do Emirátů, kde měla být jeho malému bratrovi provedena obrízka.

V ostatních prověřovaných verzích nebyly zjištěny žádné negativní poznatky, od těchto bylo pomalu upouštěno a velký důraz byl kladen právě na oznamovatele Šubrtu.

Opakováním vytěžení a později výslechu byly zjištěny další rozpory a dokonce, na přímou otázku, zda on sám nemá něco společného s vraždou matky, bratra a nevlastního otce, ten zcela přesvědčivě uváděl, že ne, že on matku a malého brášku má moc rád, že by jim nikdy neublížil.

V tuto dobu jsme si byli téměř jisti, že on je pravděpodobným pachatelem. V průběhu těchto dnů byly zjištěny další skutečnosti, jako například, že on nám uvádí noční procházku Prahou, kdy má být někde na Praze 3 nebo 8, z výpisu hovoru mobilního telefonu zjišťujeme, že ve 21:30, tedy v dobu, kdy podle soudních znalců z oboru soudního lékařství došlo k úmrtí jeho otčíma, Šubrt telefonuje se svojí babičkou a je v bezprostřední blízkosti svého bydliště.

Situaci jsme vyhodnotili, sice proti němu byla řada nepřímých důkazů, rozhodli jsme se ještě počkat, ony nervy pomalu pracují v náš prospěch a mezi tím jsme připravili fyziodetekční vyšetření na KU Praha, tzv. detektor lži. V den, kdy by absolvoval toto vyšetření, které pokud je pachatel a snaží se zapírat, je to pro něj velká psychická zátěž. Po tomto bychom si jej vzali k výslechu, zároveň by nám na KUP předběžně vyhodnotili výsledek vyšetření, kdy potvrdí naše podezření.

(Fyziodetekční vyšetření, lidově polygraf nebo detektor lži sice není důkaz pro soudní líčení, je to ale spolehlivé vodítko, které ním potvrdí, že jsme správně, že máme pachatele a s klidným svědomím můžeme přistoupit k tzv. tvrdšímu výslechu, kdy jsou již kladeny přímé, tvrdé otázky) Toto jsme zvolili zejména vzhledem k věku 18 let, kdy jeho vystupování nám v mnoha případech připadalo jako jednání s dítětem.

Po přivezení na detektoru na oddělení se jej ujali dva kolegové, kteří jej začali s výsledkem, já jsem čekal na předběžné výsledky. Výslech začal se základními otázkami, zaměřené hlavně na situace, kdy jsme zjistili hrubé nesrovnalosti v jeho výpovědi s námi zjištěnými skutečnostmi. Do kanceláře jsem měl zavedený příposlech a k tomuto jsem si ještě pozval psycholožku, která pozorně sledovala průběh. Zlom byl, když se ozvali z KUP s předběžným výsledkem: „Jsme správně, on je podle výsledku vyšetření pachatelem.“ To byla ta naše jistota. Výslech s otázkami začal přiosťřovat, on ale stále tvrdil to samé, co od začátku. Podrobně popisoval svoji cestu noční Prahou, hovořil do detailu, kde byl a co dělal, dokonce se rozbřečel, že kdyby nebyl fotit, že i on by byl zavražděný.

Náhoda je přítelem kriminalistů, v tuto dobu přišli kolegové z techniky, že jsou hotové výsledky krevních stop z místa činu, a i když tam byla velká tratoliště krve ve všech místnostech, ze všeho se braly vzorky ke zkoumání. Jeden malý stěr, který se dělal na klíce dveří, kam byl zatažený zavražděný tříletý bratr Šubrta, zde byla zajištěna drobná krevní stopa ze spodu kliky, kdy se pachatel nepatrně poranil o vyčnívající šroubek. Jedná se o krev Šubrta.

On však dál zapíral a psycholožka nám poradila, abychom změnili prostředí a způsob výslechu. Já jsem výslech přerušil, vzal jsem si jej do kanceláře. Tedy úplně jiné prostředí a jiným tónem jsem s ním hovořil. On se po pár minutách ke skutku doznal. Následovalo podrobné vytěžení, kdy bylo vidět, že skutečně nelže. Vše popisoval. Podstatné bylo samotné spáchání skutku, tedy to stěžejní doznání k činu samotnému, aby uvedl skutečnosti, které budou korespondovat s ohledáním místa činu a se zajištěnými stopami.

Uváděl, že matka urazila jeho prarodiče, tedy rodiče jeho otce, který se před lety zabil na motorce. On prarodiče miloval. Vzal si potápěčský nůž, paralyzér a šel za matkou do kuchyně. Ta se opět špatně vyjádřila o dědovi a babičce. Vyndal nůž a začal matku, která byla v té době v pokročilém stádiu těhotenství bodat. Chvilí se s ním prala. Pak najednou ležela na zemi. Do toho přiběhl jeho tříletý bratr a on se po něm také ohnal nožem.

Později čekal na příchod otčíma, kterého zastřelil v okamžiku, kdy si odemykal vstupní dveře do bytu. Zastřelil jej pistolí, kterou si sehnal od spolužáka ze třídy, který mu dal klíče od bytu s tím, že mu prozradil, kde má otec legálně drženou pistolí.

Samozřejmostí bylo jeho zadržení, podrobný výslech, kdy mu byl přidělen obhájce. Ale to je již práce vyšetřovatele, kdy operativa s vyšetřovatelem dále spolupracuje na dotažení případu.“

4) Byl tento čin spáchán z afektu nebo se jednalo o plánovanou vraždu? Mělo na spáchání vraždy vliv i užití omamné a psychotropní látky (LSD), kterou v ten den M. Šubrt užil?

„Ještě se vrátím k jedné podstatné věci, a to je alkohol a LSD. I když jsme s ním hovořili několikrát, podrobně vše popisoval, celou svoji noční cestu a podobně, nikdy se nezmínil o tom, že by si od někoho koupil LSD, nebo že by si koupil alkohol. Toto uvedl až při dalším doplňujícím výslechu, kdy byl již ve vazební věznici s tím, že na to předtím zapomněl. Můj osobní názor je, že mu to někdo poradil ve vazební věznici, že by to mohla být polehčující okolnost. Podle zjištěných skutečností se na skutek ale dlouhodobě připravoval.“

5) Jak zpětně hodnotíte vyšetřování tohoto činu? Nastaly nějaké komplikace? Spolupracoval s Vámi M. Šubrt a jaký byl jeho postoj ke spáchání činu?

„K jeho osobě a pozdějšímu chování. Nevím, snad to hrál. U mne v kanceláři se divil, a to bylo po doznání: ‚Pane Potřes, to mne zavřete a nepustíte mne ani na Vánoce? Já bych vám tady třeba za to uklízel, nebo bych rovnal papíry.‘ Vyšetřovateli potom začal psát z vazební věznice osobní dopisy s tím, že vlastně píše svému zemřelému otci. Pochopitelně dopisy byly přiloženy ke spisu a byly dány soudním znalcům z oboru psychologie a psychiatrie.

Byl ale uznán naprosto svéprávným a soud v rozsudku přihlédl k polehčující okolnosti jediné která byla, sice že skutek spáchal krátce po dovršení plnoletosti, tedy že v době spáchání skutku blízký věku mladistvých. Zajímavý byl znalecký posudek z oboru psychologie a psychiatrie.

Výňatek: Nebyly zjištěny psychotické příznaky, které by obviněnému znemožňovaly rozlišovat, co je fantazie a co skutečnost. Není postižen žádnou poruchou intelektu. Na základě vyšetření bylo zjištěno, že své výpovědi účelově zkresluje, snaží se snížit míru svého zavinění a bránit se výčitkám svědomí tímto způsobem. Vžívá se do role nešťastného chlapce, který se stal vlastně obětí v souběhu okolností.“

6) Trest byl pachateli následně zpřísněn v souvislosti s brutalitou činu, následovalo i nějaké ochranné léčení? Trpěl M. Šubrt nějakou duševní poruchou?

„Prvoinstančně byl obžalovaný odsouzen ke 13 letům OS, odvolací soud trest zvýšil na 15 let. Jak jsem již uváděl, v odůvodnění rozsudku bylo uvedeno, že od výjimečného trestu jej zachránil věk a dále skutečnost ze znaleckého posudku, kdy znalci připouštějí jeho možnou resocializaci.“

7) Myslíte si, že lze už u takových pachatelů, jako byl M. Šubrt (18 let), zjistit nějaké varovné signály, že se bude jednat o budoucího vraha?

„Zda lze zjistit varovné signály. Je to možné. Varovné signály lze zjistit. Záleží ale především na okolí. Když si vezmeme tento případ. Ve škole zájem o sehnání zbraně, vyptává se, jak vyrobit tlumič na pistoli, obecně známa jeho nenávisť k otčímovi, částečně ale i k matce, která se po tragické smrti jeho otce znovu provdala, a to za muslima, se kterým, již čeká druhé dítě atd. To, ale samo o sobě nenasvědčuje, že by se chtěl dopustit vraždy. Lze pouze předpokládat, že by se mohl něčeho dopustit.“

8) Je pravda, že mají mnohdy pachatelé ke kriminalistům až „přátelský“ vztah? Bylo to i u tohoto případu?

„Přátelský vztah? To záleží na kriminalistovi, jaký navodí postup při vytěžování nebo výslechu. Záleží hlavně na zkušenostech policisty, poznání psychiky podezřelého, na trestní minulosti podezřelého a na mnoha dalších aspektech. V tomto případě to bylo po doznání v přátelštějším duchu. Ze strany obviněného byla ale v jeho jednání i vnitřní taktika, aby v policistech vyvolal vnitřní soucit.“

Příloha č. III: Rozhovor 3.

1) Jednalo se o studenty bez kázeňských problémů. Shoduje se Vaše praxe s tím, že se u takto mladých osob v případech extrémního násilí často neseťkáváme s žádnou delikventní historií? Bylo zde nějaké podezření, že by se v budoucnu něčeho takového mohli dopustit?

„V tomto případě se jednalo o mladé studenty. Neměli žádnou závadovou kriminální minulost, jak to ve většině případů u mladých lidí bývá. Myslím, že okolí netušilo, čeho je student schopen.“

2) V jaký moment jste zjistili, že útočník jednal pod vlivem manipulace své přítelkyně?

„Případ se vyvíjel z místa tak, že pachatel utekl směrem k nádraží, což potvrdil i služební pes, který asi 300 m od místa našel kapičky krve ve stopě pachatele, kterou sledoval. Nám se podařilo zjistit jeho totožnost po výsledku rodiny a věděli jsme, že právě on se činu dopustil. Dále jsme od kamarádky poškozené zjistili, že se stýkal s dívkou, která bydlela ve Vraném nad Vltavou. Pachatel odjel z nádraží právě tímto směrem. Zde byl hoch zadržen zrovna v době, kdy oba mladí lidé likvidovali stopy (rukavice, oblečení od krve apod. pálili nedaleko bydliště dívky). Navíc chlapec byl pořezán na ruce a jeho přítelkyně mu dělala alibi, že si zranění způsobil při přípravě večeře. To byl první moment, kdy jsme začali podezřívát dívku ze spolupachatelství. Že to bude forma návodu jsme zjistili později při výsledku chlapce. Dívka byla vyslýchána později a svojí pozici přiznala.“

3) Jelikož sám útočník jednal pod vlivem manipulace své přítelkyně, která zastupovala pozici návodce, tak byl přístup k jejich výsledku nějakým způsobem odlišný?

„Odpověď současně v odpovědi na otázku 2.“

4) Co Vám nejvíce pomohlo k tomu, aby byl pachatel dopaden tak brzy? Byla nějaká konkrétní stopa ta „klíčová“?

„Tento případ byl objasněn tzv. z místa činu. Výsledkem svědků, rodičů, bratra a kamarádky z taneční školy, jsme zjistili trasu, místo spáchání trestného činu i způsob. Kamarádka a bratr nám řekli jméno a podezřelý byl označen na FB profilu i s fotografií. Služební pes vypracoval stopu na nádraží, po cestě jsme zajistili biologickou stopu, ze

keré bylo možno izolovat DNA pachatele. Pachatel si způsobil krvácivé zranění, které se často stane při zběsilém bodání nožem do oběti, které si fixoval mikinou. Nevšiml si ale, že rána krvácí poměrně masivně a krev začala kapat přes tento provizorní obvaz. Pachatel odjel vlakem, který směřoval do bydliště jeho přítelkyně. Myslím, že zde stálo pověstné štěstí na straně spravedlnosti, ale pochopitelně bylo využito i tzv. rutiny při práci na místě činu, jak při vyhledání a zajištění materiálních stop, tak i práce s paměťovými stopami ve vědomí svědků.“

5) Jaké konkrétní faktory zde hrají roli v rozdílu kvalifikace činu jako pokusu vraždy místo ublížení na zdraví?

„Dívka měla dle prvotních informací ze záchranky více, než 30 bodných ran v horní části těla. Kromě obličeje a ramen byl zasažen i hrudník a vnitřní orgány. Z uvedeného je patrné, že pachatel chtěl vraždit. Díky včasnému poskytnutí odborné pomoci ze strany rychlé záchranné služby a operaci, přežila. Opět již na místě bylo téměř jisté, že byla naplněna skutková podstata trestného činu vraždy.“

6) Svou roli ve vyšetřování měli i soudní znalci. Z jakých konkrétních oborů probíhala součinnost s nimi? Proč?

„Zde je obvyklé spolupracovat s psychiatry a psychology. Důležitý posudek je z oboru soudního lékařství. Pochopitelně byly zpracovány stopy materiální z místa, hlavně biologické a byl využit obor genetiky. Zde byla poskytnuta i následná psychologická pomoc třídě, kam účastníci docházeli, což bylo gymnázium. Studenti byli tímto činem psychologicky dotčeni a pomoc potřebovali.“

7) Z důvodu věku mladistvých zde nedošlo k odsouzení k plné výši odsuzujícího rozsudku. Jak se tedy postupovalo?

„V daném případě se postupovalo podle zákona č. 218/2003 Sb. o soudnictví ve věcech mládeže. Pachatel byl mladistvý, v době spáchání tohoto činu nedosáhl věku 18 let. Podle tohoto zákona se postupuje tak, že mladý člověk musí dostat tzv. šanci na návrat. Vždy se využívá možnost, že takto mladý člověk může dojít k nápravě a musíme mu tedy dát šanci.“

8) Myslíte si, že je možné, aby tento případ přinesl do kriminologie nějaké nové preventivní aktivity či programy pro mladistvé, aby u nich nedocházelo k podobným činům?

„Myslím, že u nás jsou v oborech kriminologie a psychologie prováděny velmi dobré programy, které tyto případy řeší a snaží se je maximálně eliminovat. Přesto se vždy stane něco takto ‚nečekaného‘. V kriminalistice, zejména co se týče metodiky vyšetřování a práce na místě činu, musíme opět rozšířit možné postupy v podobných případech. U otázky číslo 4 jsou postupně vyjmenované jednotlivé kroky, na jejichž základě byl případ tzv. z místa objasněn. To jsou výsledky dobré metodiky, která vzniká následkem předchozích kazuistik a neustále se doplňuje další praxí. Můžeme hovořit také o ‚kriminalistické rutině‘.“

9) Jak hodnotíte vliv kazuistik na práci vyšetřovatele vražd? Využil jste nějaké zkušenosti ze starých případů k vyšetřování nových?

„Vliv kazuistik na práci vyšetřovatele vražd má nezaměnitelné místo. Kazuistiky využívám z vlastní praxe a další jsou získané z odborné literatury, např. Kriminalistický sborník a další odborné zdroje, kde vyšetřovatelé popisem vyšetřování zajímavých případů předávají svoje zkušenosti dál. Je to vlastně nekonečné vzdělávání v oboru, které je nezbytné.“

Já jsem použil i v tomto případě na místě činu zkušenosti z minulých případů. Je to uvedeno opět v otázce 4 a 8. Postup na místě činu je vlastně ta uvedená rutina, kdy se vám vybavují zkušenosti z minulých případů, které jsem vyšetřoval.“